

KNOWLEDGE MANAGEMENT

รายงานสรุปผล
การดำเนินงานกิจกรรม

“แนวปฏิบัติที่ดี
ในการเขียนบทความ
เพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ”

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารด

คำนำ

การจัดการความรู้ หรือ Knowledge Management ถือเป็นองค์ประกอบประการหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาระบบบริหารจัดการหน่วยงานหรือองค์กร ซึ่งในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 มาตรา 11 ได้กำหนดไว้ว่า ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอและยั่งยืน โดยต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารและสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่างๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์ และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องร่วมกัน นอกจากนี้ในแนวทางการจัดทำค้ำรับรองการปฏิบัติราชการ และการติดตามประเมินผลตามค้ำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปี ได้กำหนดให้การจัดการความรู้ในองค์กรเป็นประเด็นในการประเมินผลการปฏิบัติราชการด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการบริหารราชการแนวใหม่ได้ให้ความสำคัญกับการจัดการความรู้ เพื่อรวบรวมองค์ความรู้และพัฒนาให้เป็นระบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน พัฒนางาน และพัฒนาองค์กรต่อไป

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาหนึ่งที่มีพันธกิจหลัก 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย ด้านการบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งในการพัฒนาระบบการศึกษาให้มีคุณภาพ มุ่งสร้างและพัฒนาสังคม เพื่อมุ่งสู่สถาบันแห่งการเรียนรู้ คณะศิลปศาสตร์จึงได้ดำเนินการจัดการความรู้ หรือ Knowledge Management ทางด้านงานวิจัย โดยการรวบรวมองค์ความรู้ที่กระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้บุคลากรทั้งภายในและภายนอกคณะศิลปศาสตร์ สามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้ได้แนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับด้านงานวิจัย อันจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักวิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

คณะกรรมการการจัดการความรู้
คณะศิลปศาสตร์

มิถุนายน 2559

สารบัญ

	หน้า
หลักการและเหตุผล	5
วัตถุประสงค์ของการจัดการความรู้	5
การกำหนดประเด็นความรู้และเป้าหมาย	6
กระบวนการดำเนินการ	6
ผลการดำเนินการ	9
ปัจจัยแห่งความสำเร็จ	11
ประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินงาน	11
ปัญหา อุปสรรคและแนวทางการแก้ไข	11
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้	13
ภาคผนวก ข รายงานการดำเนินกิจกรรมการจัดการความรู้	16
ภาคผนวก ค ผลการนำแนวปฏิบัติที่ดีไปใช้ประโยชน์	21
ภาคผนวก ง ภาพกิจกรรมการจัดการความรู้	55

หลักการและเหตุผล

“การจัดการความรู้” เป็นเครื่องมือที่จะพัฒนาสมรรถนะของบุคคล โดยมีกระบวนการในการรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ซึ่งกระจุกกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือในเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กร สามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการแข่งขันสูงสุด ซึ่งกระบวนการในการบริหารจัดการความรู้ในองค์กร ประกอบด้วย การระบุมุมความรู้ การคัดเลือก การรวบรวม การจัดเก็บความรู้ การเข้าถึงแหล่งข้อมูล และการแลกเปลี่ยนความรู้ทั้งจากภายในและภายนอกองค์กร การสร้างบรรยากาศและวัฒนธรรมการเรียนรู้ภายในองค์กร การกำหนดแนวปฏิบัติปฏิบัติงาน ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการความรู้ในองค์กรให้ดียิ่งขึ้น เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์ และปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรในสังกัด ให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้ร่วมกัน

ทั้งนี้ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์สุวรรณารณ จึงได้จัดทำเนื้องานการจัดการความรู้ด้านงานวิจัย ในหัวข้อ แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ เพื่อรวบรวมองค์ความรู้จากบุคลากรในคณะให้เป็นระบบ อันจะนำไปเกิดประโยชน์ต่อคณะศิลปศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการจัดการความรู้

1. เพื่อกำหนดประเด็นความรู้และเป้าหมายของการจัดการความรู้ ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของคณะศิลปศาสตร์ด้านงานวิจัย
2. เพื่อกำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่จะพัฒนาความรู้และทักษะด้านการวิจัย ตามประเด็นความรู้ที่กำหนดในข้อ 1
3. เพื่อแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้องค์ความรู้ จากผู้มีประสบการณ์ตรง และค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีตามประเด็นความรู้ที่กำหนดในข้อ 1 และเผยแพร่ไปสู่บุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด
4. เพื่อรวบรวมความรู้ตามประเด็นความรู้ที่กำหนดในข้อ 1 ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคลและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่เป็นแนวปฏิบัติที่ดีมาพัฒนาและจัดเก็บอย่างเป็นระบบ โดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

การกำหนดประเด็นความรู้และเป้าหมาย

คณะศิลปศาสตร์ ได้มีการกำหนดประเด็นความรู้และเป้าหมายของการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของคณะศิลปศาสตร์ ดังนี้

1. ประเด็นความรู้คือ แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ
2. เป้าหมายการดำเนินการ
 - 2.1. เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติ
 - 2.2. เพื่อหาแนวทางทางการส่งเสริมการเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติเพิ่มขึ้น

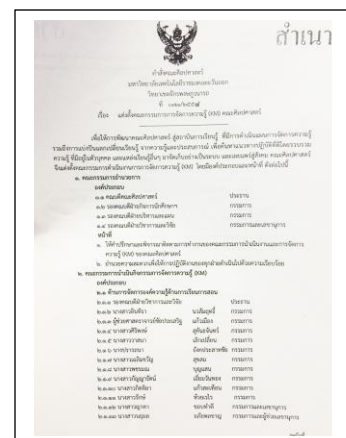
กระบวนการดำเนินการ

การจัดการความรู้ ในประเด็นความรู้ เรื่อง “แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ” มีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1. การกำหนดประเด็นความรู้ และเป้าหมายของการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ในด้านการวิจัย ซึ่งประเด็นยุทธศาสตร์ของคณะศิลปศาสตร์คือ พัฒนางานวิจัยบนพื้นฐานความต้องการและสร้างคุณค่าแก่สังคมและประเทศชาติ โดยตัวชี้วัด (KPI) คือ ร้อยละของงานวิจัยที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่และ/หรือนำไปใช้ประโยชน์ในระดับชาติ

ผลสรุปที่ได้จากการกำหนดประเด็นความรู้คือ “ประเด็นความรู้ เรื่อง แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ” โดยมีเป้าหมายของการดำเนินการเพื่อ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติ และ เพื่อหาแนวทางการส่งเสริมการเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติเพิ่มขึ้น

2. กำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่จะพัฒนาความรู้และทักษะด้านการวิจัย โดยเฉพาะทักษะในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยคณาจารย์คณะศิลปศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในงานวิจัยและการตีพิมพ์ผลงานวิจัย จำนวน 6 ท่าน

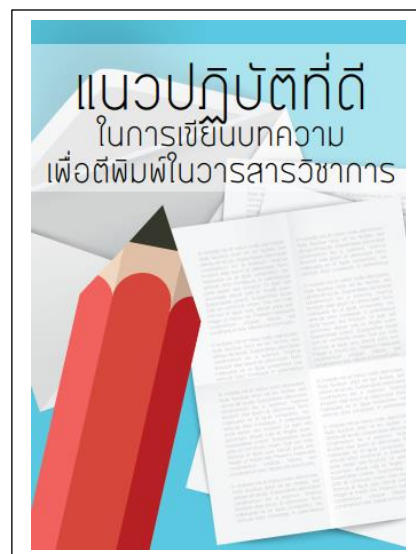
3. จัดกิจกรรมแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากองค์ความรู้และทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง (Tacit Knowledge) ด้านงานวิจัย เพื่อค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับ การเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ โดยได้แบ่งการจัดกิจกรรมออกเป็น 5 ครั้ง ดังนี้

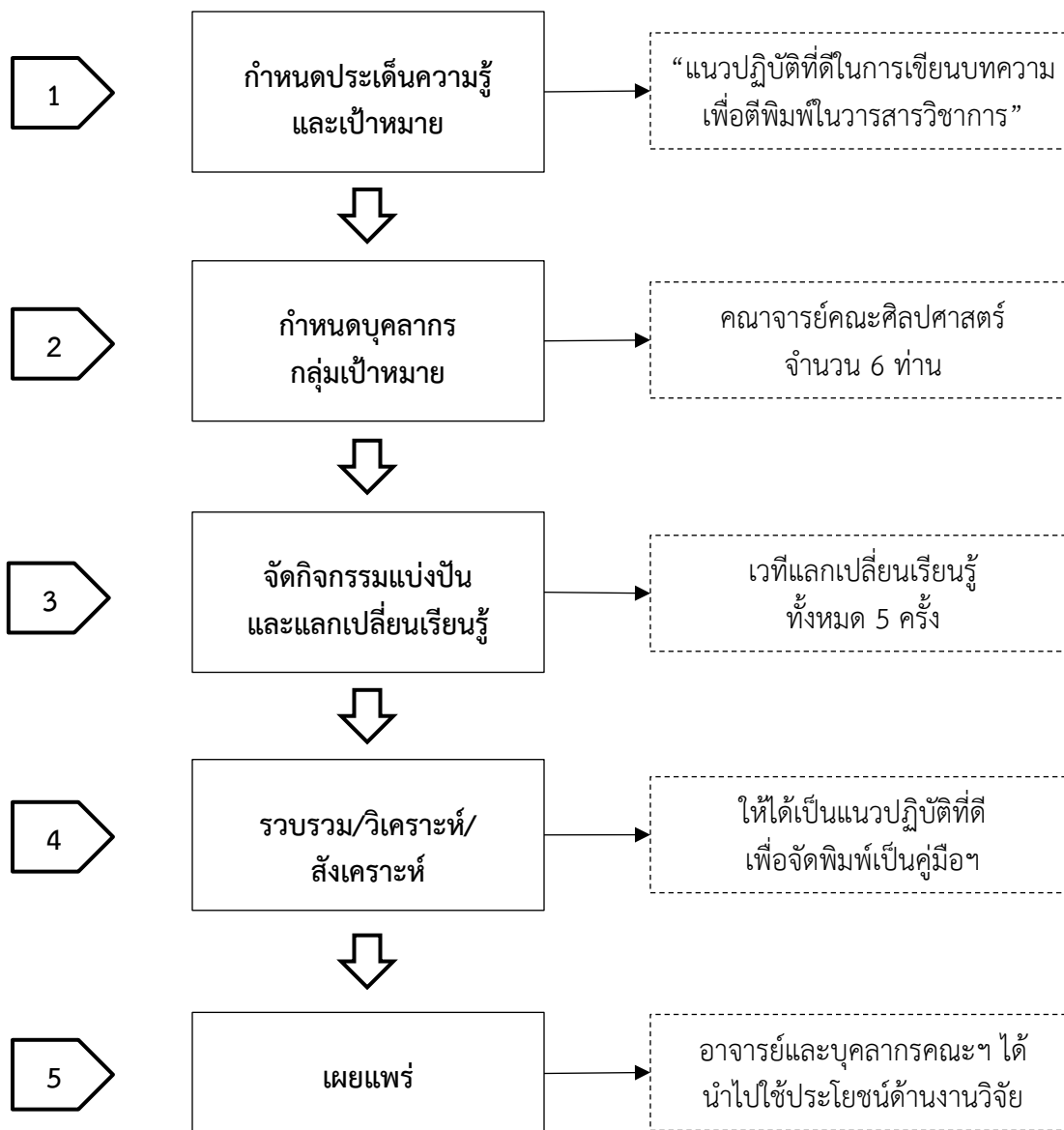
กิจกรรมครั้งที่ 1	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2558
กิจกรรมครั้งที่ 2	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2559
กิจกรรมครั้งที่ 3	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2559
กิจกรรมครั้งที่ 4	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2559
กิจกรรมครั้งที่ 5	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559

4. รวบรวมองค์ความรู้ที่ได้จากกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของผู้มีประสบการณ์มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อให้ได้เป็นแนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ หลังจากนั้นจึงทำการบันทึกและจัดเก็บอย่างเป็นระบบ โดยได้จัดพิมพ์เป็นคู่มือเพื่อเผยแพร่เป็นลายลักษณ์อักษร (Explicit Knowledge)

5. นำองค์ความรู้ที่ได้จากการจัดการความรู้ในปีการศึกษา 2558 ที่จัดทำเป็นคู่มือ “แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ” แล้วมาเผยแพร่ให้กับอาจารย์และบุคลากรภายในคณะฯ นำไปใช้ประโยชน์ด้านงานวิจัยต่อไป

แผนผังแสดงกระบวนการดำเนินการจัดการความรู้

ผลการดำเนินการ

จากการดำเนินการกิจกรรมการจัดการองค์ความรู้ด้านงานวิจัย ในรอบปีการศึกษา 2558 ผลการดำเนินการพบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรม มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากการสังเกตคือ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมาเข้าร่วมกิจกรรมครบถ้วน ให้ความร่วมมือในทุกรายกิจกรรมทำให้ผลงานที่ออกมาเป็นไปด้วยความราบรื่น บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย อาจจะมีการพูดคุยกันบ้างเล็กน้อยเพื่อแสดงความคิดเห็น ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคนมีความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ทั้งนี้จากการดำเนินกิจกรรม สามารถสรุปองค์ความรู้แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ในปีการศึกษา 2558 ได้ดังนี้

1. ชื่อเรื่องบทความ ควรกระชับ ครบถ้วน ทันสมัย และน่าสนใจ
2. บทคัดย่อ ควรมีเนื้อหาที่ครอบคลุม ผลการวิเคราะห์และสรุปผลสั้นๆ
3. ที่มาและความสำคัญของปัญหา ควรเขียนขึ้นต้นให้น่าสนใจ และปรากฏความสำคัญของการทำงานวิจัย
4. การเขียนรายงานผลการวิจัย ต้องมีการวิเคราะห์/สังเคราะห์ โดยอ้างอิงจากทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. ควรเลือกวารสารที่จะลงตีพิมพ์ให้ตรงกับบทความ เช่น วารสารสังคม วารสารวิทยาศาสตร์ เป็นต้น
6. ควรเลือกวารสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ โดยดูจากรายละเอียด วัตถุประสงค์ของวารสารนั้นอย่างละเอียด
7. ดูช่วงเวลาในการเปิดรับบทความของวารสารให้ดี จะได้ไม่พลาดการลงตีพิมพ์ เนื่องจากบทความที่เขียนขึ้น ถ้าหากช้าอาจจะทำให้เนื้อหาไม่ทันสมัยหรือเก่าเกินไป
8. การตีพิมพ์ในงานประชุมวิชาการให้เลือกงานประชุมฯ ที่มีวัตถุประสงค์ตรงกับงานที่ทำ และถ้าเป็นไปได้ ควรเลือกงานประชุมฯ ที่มีโอกาสได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพ
9. ควรศึกษารูปแบบการเขียนของวารสารฉบับนั้นๆ และจัดรูปแบบของบทความให้ตรงตามรูปแบบของวารสาร
10. บทความที่สั้นมักจะได้รับ ความสนใจมากกว่าบทความที่ยาว ดังนั้น บทความควรมีความยาวพอที่จะถ่ายทอดข้อมูล แต่ไม่ควรยาวเกินไป บทความส่วนใหญ่ที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารมักมีความยาวไม่เกิน 10 หน้าวารสาร แต่ถ้าบทความนั้นยาวและมีเนื้อหาที่น่าสนใจ กองบรรณาธิการของวารสารฉบับนั้น อาจแบ่งนำลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ หรืออาจนำลงตีพิมพ์ให้ทั้งหมดเลยก็ได้

จากการนำแนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการไปใช้ ส่งผลทำให้อาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์ สามารถประยุกต์นำองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเขียนบทความเพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ โดยสามารถสรุปได้เป็นดังนี้

ชื่อ-นามสกุล	ชื่อบทความ	งานประชุมวิชาการ
บทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ		
1. อ.พัฒนาพร เทียมเมือง	การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ	การประชุมสัมมนาวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 11-13 พฤษภาคม 2559
2. อ.วาริท วสยางกูร	การศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก่าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี	การประชุมสัมมนาวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 11-13 พฤษภาคม 2559
3. อ.วีรภัทร ภาคพงศ์พันธุ์ และอ.ณัฐฤทธิศักดิ์ ต้นสมรส	คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์	การประชุมสัมมนาวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 11-13 พฤษภาคม 2559
4. อ.ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ	รูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ	การประชุมสัมมนาวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 11-13 พฤษภาคม 2559
บทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ		
5. ดร.จุฬารัตน์ ศรีกุล	Skill of seasonal forecasts for rainfall in Thailand using Canonical Correlation Analysis	The International Conference on Applied Statistics 2016, ICAS2016, July 13-15, 2016, Thailand, Phuket, Thailand.

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

1. บุคลากรส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องในแผนการจัดการความรู้ ให้ความร่วมมือในการดำเนินการอย่างจริงจัง
2. ผู้บริหารให้ความสำคัญ และสนับสนุนให้บุคลากรได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง
3. คณะกรรมการจัดการความรู้มีความรู้ความเข้าใจ และมุ่งมั่นในการดำเนินงานอย่างเต็มประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
4. มีบรรยากาศของความร่วมมือ การมีส่วนร่วม และความสนใจในการแลกเปลี่ยนความรู้ ทั้งในคณะกรรมการจัดการความรู้ และในกลุ่มบุคลากรของหน่วยงานต่างๆ ทั้งอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินงาน

1. ทำให้ได้แนวปฏิบัติที่ดีในการเขียนผลงานวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ
2. ทำให้ได้แนวทางในการส่งเสริมการเขียนผลงานวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ
3. ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของบุคลากรในคณะ และเกิดวัฒนธรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ความสามารถทำงานเป็นทีม

ปัญหา อุปสรรคและแนวทางการแก้ไข

ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไข
1. บุคลากรสายวิชาการมีภาระงานมาก ทำให้การกำหนดวันและเวลาในการเข้าร่วมเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ค่อนข้างลำบาก	1. คณะมีแนวคิดในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เป็นช่องทางสื่อสารแทนการเข้าร่วมพร้อมกัน
2. บุคลากรขาดความเข้าใจในกระบวนการการจัดการความรู้	2. จัดการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับบุคลากร

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้

สำเนา

คำสั่งคณะกรรมการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์
ที่ ๐๗๑/๒๕๕๔

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการการจัดการจัดการความรู้ (KM) คณะศิลปศาสตร์

เพื่อให้การพัฒนาคณะศิลปศาสตร์ สู่สถาบันการเรียนรู้ ที่มีการดำเนินแผนการจัดการความรู้ รวมถึงการแบ่งปันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จากความรู้และประสบการณ์ เพื่อค้นหาแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยรวม ความรู้ ที่มีอยู่ในตัวบุคคล และแหล่งเรียนรู้อื่นๆ มาจัดเก็บอย่างเป็นระบบ และเผยแพร่สู่สังคม คณะศิลปศาสตร์ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานการจัดการจัดการความรู้ (KM) โดยมีองค์ประกอบและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการอำนวยการ

องค์ประกอบ

๑.๑ คณบดีคณะศิลปศาสตร์	ประธาน
๑.๒ รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา	กรรมการ
๑.๓ รองคณบดีฝ่ายบริหารและแผน	กรรมการ
๑.๔ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่

๑. ให้คำปรึกษาและพิจารณาติดตามการทำงานของคณะกรรมการดำเนินงานและการจัดการความรู้ (KM) ของคณะศิลปศาสตร์
๒. อำนวยความสะดวกเพื่อให้การปฏิบัติงานของทุกฝ่ายดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

๒. คณะกรรมการนำเนนกิจกรรมการจัดการความรู้ (KM)

องค์ประกอบ

๒.๑ ด้านการจัดการองค์ความรู้ด้านการเรียนการสอน

๒.๑.๑ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย		ประธาน
๒.๑.๒ นางสาวอินทิรา	นวสัมฤทธิ์	กรรมการ
๒.๑.๓ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยประเสริฐ	แก้วเมือง	กรรมการ
๒.๑.๔ นางสาวศิริพงษ์	สุคันธจันทร์	กรรมการ
๒.๑.๕ นางสาววาสนา	เล็กเปลี่ยน	กรรมการ
๒.๑.๖ นางปรารถนา	อังคประสาทชัย	กรรมการ
๒.๑.๗ นางสาวเฉลิมขวัญ	สุขสม	กรรมการ
๒.๑.๘ นางสาวพชรมณ	บุญแสน	กรรมการ
๒.๑.๙ นางสาวกัญญารัตน์	เอี่ยมวันทอง	กรรมการ
๒.๑.๑๐ นางสาวกิตติยา	แก้วสะเทือน	กรรมการ
๒.๑.๑๑ นางสาวรักษ์	ห้วยไร่	กรรมการ
๒.๑.๑๒ นางสาวญาดา	ชอบทำดี	กรรมการและเลขานุการ
๒.๑.๑๓ นางสาวนฤมล	อภัยพลชาญ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่

คณะกรรมการลำดับที่ ๑ - ๑๑

ดำเนินการแผนการจัดการความรู้ รวมถึงการแบ่งปันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จากความรู้ และประสบการณ์เพื่อค้นหาแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยรวบรวมความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลและแหล่ง เรียนรู้อื่นๆมาเก็บอย่างเป็นระบบ และเผยแพร่สู่สังคม

คณะกรรมการลำดับที่ ๑๒ - ๑๓

- สรุปผลการจัดการความรู้และประสานงานกับฝ่ายต่างๆ
- จัดเตรียมสถานที่
- ทำการประเมินผลด้านต่างๆ

๒.๒ ด้านการจัดการองค์ความรู้ด้านวิจัย

๒.๒.๑ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย		ประธาน
๒.๒.๒ ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณาธิป	จิระสัญญาณสกุล	กรรมการ
๒.๒.๓ นางฉวีวรรณ	โชติวิสุทธิ	กรรมการ
๒.๒.๔ นางพัฒนาพร	เทียมเมือง	กรรมการ
๒.๒.๕ นางสาวปาหนัน	นุรัชชา	กรรมการ
๒.๒.๖ นางสาวจุฬารัตน์	ศรีกุล	กรรมการและเลขานุการ
๒.๒.๗ นางสาวนฤมล	อภัยพลชาญ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่

คณะกรรมการลำดับที่ ๑ - ๕

ดำเนินการแผนการจัดการความรู้ รวมถึงการแบ่งปันแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากความรู้ และประสบการณ์เพื่อค้นหาแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยรวบรวมความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลและแหล่ง เรียนรู้อื่นๆมาเก็บอย่างเป็นระบบ และเผยแพร่สู่สังคม

คณะกรรมการลำดับที่ ๖-๗

- สรุปผลการจัดการความรู้และประสานงานกับฝ่ายต่างๆ
- จัดเตรียมสถานที่
- ทำการประเมินผลด้านต่างๆ

๒.๓ คณะกรรมการจัดการฐานข้อมูล

๒.๓.๑ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย		ประธาน
๒.๓.๒ นางสาวสุพัตรา	แป้นเพชร	กรรมการ
๒.๓.๓ นายวรุฒิ	เรืองพงษ์	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ จัดทำฐานข้อมูลออกแบบเว็บไซต์การจัดการความรู้

สั่ง ณ วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นเรศ ใจหาญ)
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

ภาคผนวก ข

รายงานการดำเนินงานกิจกรรมการจัดการความรู้

รายงานการจัดกิจกรรมการจัดการความรู้ด้านงานวิจัย

“เทคนิคการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร”

คณะศิลปศาสตร์ โดยสร้างกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จัดการองค์ความรู้ มีการประชุมเริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม 2558 และแจ้งให้ทุกท่านทราบว่า สามารถทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยไม่เป็นทางการ ให้มาเขียนบันทึกการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำมาส่งที่ห้องประสานงานคณะศิลปศาสตร์ และกรรมการผู้รวบรวม และมีแผนการนำสู่เว็บไซต์คณะเพื่อประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ได้นำไปใช้ ดังนั้นคณะจะมีการดำเนินกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งหมด 5 ครั้ง ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนรู้จากการเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญในการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารมาถ่ายทอดองค์ความรู้เป็นจำนวน 3 ครั้ง

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 1 วันที่ 12 ธันวาคม 2558

วิทยากร รศ.นพพร สโรบล จากศูนย์ภาษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมฯ อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์

ประเด็นองค์ความรู้

1. ชื่อเรื่องบทความกระชับ ครบถ้วน และใหม่น่าสนใจ
2. บทความต้องครอบคลุมเนื้อหา และมีการวิเคราะห์ผลสั้นๆ
3. ที่มีและความสำคัญ ต้องเขียนให้น่าสนใจ ว่าเรื่องที่เขียนสำคัญอย่างไร
4. ต้องมีการวิเคราะห์สังเคราะห์ได้จากการอ้างอิงทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่วิเคราะห์ผลลอยๆไม่มีการอ้างอิง
5. อ่านบทความเยอะ เพื่อมองหาวารสารที่จะเลือกตีพิมพ์

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 2 วันที่ 8 มกราคม 2559

ผู้เข้าร่วมกิจกรรม 1. อาจารย์วสันต์ รัตนกร ประธาน

2. ผศ.ดร.คณาธิป จิระสัญญาณกุล

3. อ.พัฒนาพร เทียมเมือง

4. อ.ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ

5. ดร.ปาหนัน นุรัญา

6. ดร.จุฬารัตน์ ศรีกุล

ประเด็นองค์ความรู้

1. ดร.จุฬารัตน์ ศรีกุล อย่าเป็นกังวล คนทุกคนเขียนบทความกันได้ทั้งนั้นหากจะไม่ไปกังวลมากเกินไป คนส่วนใหญ่มักกังวลว่าจะเขียนได้ไม่ดี กังวลว่าเขียนไปแล้วคนที่เรียนสูงๆ จะมาคอยจับผิดหรือกังวลว่าจะเขียนได้ไม่สมกับภูมิรู้ที่คุณมี จงทำให้ใจได้ว่าคุณเขียนบทความนี้เพราะเป็นเรื่องที่คุณมั่นใจว่าคุณรู้ คุณเข้าใจเป็นอย่างดี เขียนในเรื่องที่คุณมีประสบการณ์และคิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน

2. ดร.ปาหนัน นุรัญา อ่านรายละเอียดของวารสารนั้นให้ละเอียด เพื่อเลือกวารสารให้ตรงกับบทความ

3. ผศ.ดร.คณาธิป จิระสัญญาณกุล การเขียนวิเคราะห์ผลงานวิจัยต้องมีการอ้างอิงทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4. อ.ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ การเขียนที่มาและความสำคัญ ควรจะเขียนให้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และเห็นภาพของความสำคัญนั้นว่ามีความสำคัญจริง

5. อ.พัฒนาพร เทียมเมือง การทบทวนวรรณกรรมให้ตั้งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเราเท่านั้น และมีความเชื่อมโยงกันทั้งหมดจนเป็นเห็นถึงประเด็นสำคัญในการวิจัย

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 3 วันที่ 13 มกราคม 2559

วิทยากร

1. ดร. อารัง รัตนภราทุเดช บรรณาธิการวารสารเซนต์จอห์น
2. อาจารย์ณัฐฐรรมา ทองเอี่ยม จากมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์วิทยาเขต บางพระ
ผู้เข้าร่วมกิจกรรมฯ อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์

ประเด็นองค์ความรู้

1. ต้องเลือกวารสารที่จะลงตีพิมพ์ให้ตรงกับงานบทความ เช่นวารสารสังคม วารสารวิทยาศาสตร์
2. วารสารจะมีวัตถุประสงค์ของวารสารให้อ่านวัตถุประสงค์ของวารสารให้ละเอียด และเลือกวารสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ
3. ดูช่วงเวลาในการเปิดรับบทความของวารสารให้ดี จะได้ไม่พลาดการลงตีพิมพ์ เนื่องจากบทความที่เราเขียนขึ้น ถ้าช้าอาจจะเกินไป
4. การตีพิมพ์ในงานประชุมวิชาการให้เลือกงานที่เราอาจจะได้ลงตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพได้ หรือต้องดูว่าวัตถุประสงค์งานประชุมวิชาการตรงกับบทความของเราหรือไม่

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 4 วันที่ 14 มกราคม 2559

วิทยากร 1.รศ.นพพร สโรบล จากศูนย์ภาษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2. อาจารย์ณัฐพัชร์ สโรบล จากคณะสังคมสงเคราะห์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประเด็นองค์ความรู้

กำหนดแนวทางการเขียนให้เหมาะสม เพื่อให้บทความของมีโอกาสดำเนินการพิจารณาลงในวารสารที่ต้องการมากที่สุด ควรจะศึกษารูปแบบการเขียนของวารสารฉบับนั้นให้ดีเสียก่อน จะได้จัดรูปแบบของบทความของคุณได้ถูกต้อง เพราะวารสารบางฉบับอาจต้องการบทความในรูปแบบของงานวิชาการ ต้องมีคำนำ ต้องมีรายชื่อหนังสืออ้างอิง แต่วารสารบางฉบับอาจต้องการเนื้อหาที่เจาะลึกในรายละเอียดมากกว่าฉบับอื่นๆ และต้องการวิธีการเขียนที่ชวนอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ

ความยาวของบทความ โดยทั่วไป บทความที่สั้นมักจะได้รับ ความสนใจมากกว่าบทความยาวๆ ดังนั้น บทความหนึ่งๆ ควรยาวพอที่จะถ่ายทอดข้อมูลต่างๆ ออกไป แต่ไม่ควรยาวมาก บทความส่วนใหญ่ที่ได้รับการนำลงในวารสารมักมีความยาวไม่เกิน 10 หน้าวารสาร แต่ถ้าบทความนั้นยาวและมีเนื้อหาที่น่าสนใจ กองบรรณาธิการของวารสารฉบับนั้นอาจจะแบ่งนำลงเป็นตอนๆ ไป หรือนำลงให้หมดเลยก็ได้

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 4 วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2559

ผู้เข้าร่วมกิจกรรม 1. อาจารย์วสันต์ รัตนกร ประธาน

2. ผศ.ดร.คณาธิป จิระสถัญญานกุล

3. อ.พัฒนาพร เทียมเมือง

4. อ.ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ

5. ดร.ปาหนัน นุรัญา

6. ดร.จุฬารัตน์ ศรีกุล

ประเด็นความรู้

1. ดร.จุฬารัตน์ ศรีกุล เขียนบทความเสร็จแล้ว ควรจะทบทวนบทความให้ดีอีกหลายๆครั้ง เพื่อตรวจสอบความผิดพลาด แล้วกลับมาดูหัวข้อเรื่องอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบว่าตรงกับงานที่เราเขียนหรือไม่ ถ้าไม่ตรงก็ปรับแก้ให้ตรงและกระชับ
2. ดร.ปาหนัน นุรัญา เลือกวารสารที่มีหัวข้อเกี่ยวกับงานที่เราทำ โดยเริ่มต้นจากงานที่เราอ้างอิงว่าอยู่ในวารสารใด และเข้าไปดูรายละเอียดวารสารนั้นๆ
3. ผศ.ดร.คณาธิป จิระสถัญญานกุล อ่านเงื่อนไขเกี่ยวกับวารสารนั้นดีว่ามีอะไรบ้างแล้วทำตามให้ถูกต้อง เพราะอย่าให้งานเราพลาดจากการตีพิมพ์เนื่องจากไม่เป็นไปตามเงื่อนไข
4. อ.ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ เขียนบทความให้เป็นเชิงวิชาการ ไม่เขียนเป็นภาษาพูด
5. อ.พัฒนาพร เทียมเมือง การอ้างอิงบทความอื่น ควรเลือกบทความที่มีความน่าเชื่อถือ และถ้าเป็นไปได้ ต้องพิสูจน์ความถูกต้องของบทความที่จะนำมาอ้างอิง

ภาคผนวก ค

ผลการนำแนวปฏิบัติที่ดีไปใช้ประโยชน์

การประชุมสัมมนาทางวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ครั้งที่ 9

วันที่ 11 - 13 พฤษภาคม 2559

ณ โรงแรมแกรนด์จอมเทียนพาเลซ รีสอร์ท พัทยา จ.ชลบุรี

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

การประชุมสัมมนาทางวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ครั้งที่ 9

วันที่ 11 - 13 พฤษภาคม 2559

ณ โรงแรมแกรนด์จอมเทียนพาเลซ รีสอร์ท พัทยา จ.ชลบุรี

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

สารบัญ

	หน้า
สารจากผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา.....	ก
โครงการประชุมสัมมนาทางวิชาการ.....	ข
สารบัญ.....	ค
คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการโครงการประชุมสัมมนาทางวิชาการ.....	๓1
กำหนดการนำเสนอผลงานวิจัย	ด
ภาคบรรยาย	
วันพุธที่ 11 พฤษภาคม 2559 (ห้องประชุม 1)	
Session 1 กลุ่มธุรกิจและการจัดการ	
การจัดการกองทุนหมู่บ้านเพื่อพัฒนาสู่สถาบันการเงินชุมชนกองทุนหมู่บ้านในอำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี ธีรวัฒน์ หินแก้ว	1
ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการจัดการป่าชุมชนบ้านช่องแคบ ตำบลท่าเสา อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ณิชาอร ท้าพระเจริญ	9
ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการจราจรติดขัดในภาคตะวันออก จิตสุภา ศาคร และ ณัฐชานันท์ ไตรวัฒน์วงศ์	17
การรัฐสภาสงเคราะห์ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ขุนวรณาร พัฒนาพร เทียมเมือง	20
ส่วนประสมทางการตลาดและการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลต่อคุณค่าตราสินค้าของรถยนต์บรรทุกทุกส่วน บุคคลย์ห่ออื้อชูชู ธนวัตร ชติยวงค์	28
แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความผูกพันในงานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีต่อองค์กรและผลการ ปฏิบัติงานบุคลากรพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลเอกชนไม่แสวงหาผลกำไร เพ็ญจันทร์ เมตุลา	36
Session 2 กลุ่มธุรกิจและการจัดการ (ต่อ)	
การจัดการธุรกิจเบเกอรี่ด้วยตัวแบบกำหนดการเชิงเป้าหมาย สิราพร คำพะยอม	46
การหาปริมาณการสั่งซื้อเมื่อพิจารณาการแบ่งกลุ่ม ABC แบบถ่วงน้ำหนักหลายเกณฑ์สินค้าคลังสำรอง และการ พยากรณ์อุปสงค์ จุฑารัตน์ จันชัยภูมิ	55
การมีส่วนร่วมของชุมชนบ้านห้วยสะพานสามัคคีในการจัดการป่าชุมชน สวรรยา ธรรมอภิพล วันชรินทร์ ชารีฟ และ วัลภรณ์ กัลยาวิมลพิงค์	63
การปรับตัวของชุมชนชายทะเลบ้านบางบ่อล่างต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สวรรยา ธรรมอภิพล ขนิษฐา ทองใบ และ รัชฎา อุ่นทินวงศ์	68
การปรับตัวของชุมชนบ้านชายทะเลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สวรรยา ธรรมอภิพล และ กมลวรรณ เดชจิต	73
ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการจัดการป่าชุมชนบ้านห้วยสะพานสามัคคี สวรรยา ธรรมอภิพล ณัฐพร สุชีธรรม และ ปิยะพร สุดใจ	79
พลวัตและการปรับตัวของเกษตรกรนาแก้ว จังหวัดสุพรรณบุรี สวรรยา ธรรมอภิพล วุฒิชัย สุวรรณประทีป และ ศรสวรรค์ ศรีนวล	84
การจัดการทรัพยากรมนุษย์ของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดปทุมธานี พระมหาชูชัย ดวงสกาพิสุทธิ์	89

การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

พัฒนาพร เทียมเมือง

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

E-mail: ptoynarak@hotmail.com โทร. 02-6292360-4 ต่อ 825

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี คณะ สาขา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ จำนวน 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน one-way ANOVA ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1)ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง 2)การเปรียบเทียบระดับความรู้ด้านสารสนเทศของนักศึกษาตามเพศ ชั้นปี สาขา พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีระดับความรู้ด้านสารสนเทศไม่ต่างกันโดยรวมแต่แตกต่างกันรายด้าน นักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน

คำสำคัญ: การรู้สารสนเทศ มทร.ตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

Abstract

This paper research aims to study and compare the level of information literacy of undergraduate students at Rajamangala University of Technology Tawan-ok: Chakapongse Bhuvanarth Campus. The classification is by gender, year, department and major. The population is 359 undergraduate students. The questionnaire was used to acquire the data. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, one-way ANOVA. The result are 1) the information literacy of students overall were moderate. 2) Based on comparing the level of information literacy of students by gender, year and major: different gender students have the same level of knowledge, but different in each aspect. The different year students have different level of information literacy as a whole and different aspect. The students in different major have different levels of information literacy as a whole and individual aspect.

Keyword: Information Literacy.

1. บทนำ

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) เป็นประเด็นที่นับวันจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน เทคโนโลยีสารสนเทศมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีสารสนเทศและแหล่งทรัพยากรสารสนเทศเพิ่มมากขึ้น ผู้ใช้ต้องประสบกับปัญหาและความยุ่งยากในการค้นหาสารสนเทศที่ตนเองต้องการ ซึ่งถูกจัดเก็บอยู่ในหลายรูปแบบและหลายแหล่ง ดังนั้น ผู้ที่ต้องการสารสนเทศจะต้องรู้ว่าจะสามารถค้นหาสารสนเทศที่ตนเองต้องการจากแหล่งใดบ้าง รู้วิธีการค้น วิธีการประเมินสารสนเทศ และสามารถนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ได้อย่างถูกต้อง โดยทั่วไป การรู้สารสนเทศจะรวมถึงความสามารถ 3 ประการ คือ การเข้าถึงสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ เป็นความสามารถพื้นฐานของการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเป็นประโยชน์ต่อสภาพการเรียนรู้ทุกรูปแบบทุกแขนงวิชาในการศึกษาทุกระดับโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา ช่วยให้ผู้ใช้เรียนรู้อุบัติการณ์และขยายความคิดออกไป (ดวงกมล อุ่นจิตติ, 2546) ด้วยเหตุนี้กระบวนการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยจึงควรมุ่งเน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการรู้สารสนเทศที่ตั้งผสมผสานทักษะด้านการค้นคว้าการประเมินความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีในยุคศตวรรษที่ 21 อีกทั้งต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงการเรียนรู้ให้เข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่ รวมทั้งความสามารถในการใช้สารสนเทศให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ผสมผสานความเข้าใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจ วัฒนธรรม กฎหมายและการเมือง (อาชัญญา รัตนอุบล และคณะ, 2550:2) นอกจากนี้การรู้สารสนเทศจะช่วยให้นักศึกษาสามารถรวบรวมและคัดเลือกสารสนเทศที่ดีที่สุดในการทำรายงานหรือการทำวิจัย เพื่อให้ได้ผลงานที่มีคุณภาพ อันจะนำมาซึ่งการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่มีคุณค่า สถาบันอุดมศึกษาต้องตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักศึกษา การผลิตบัณฑิตให้ตอบสนองความต้องการของสังคมต้องพัฒนาความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพไปพร้อมกับทักษะการ

เรียนรู้ เพื่อให้ได้ทรัพยากรมนุษย์ที่มีความรอบรู้และรู้วิธีการรู้ (Know how to learn) เนื่องจากความสามารถในการใช้สารสนเทศมีความสำคัญสำหรับผู้ที่ต้องเผชิญหน้ากับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และช่วยให้การเรียนรู้ในสถาบันอุดมศึกษามีประสิทธิภาพ และกลายเป็นบัณฑิตที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Maybee, 2005)

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) มีความสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) โดยช่วยให้ผู้คนมีความสามารถในการค้นหา การใช้ และการสร้างสรรค์สารสนเทศเพื่อความสำเร็จในการดำเนินชีวิตในสังคม การทำงาน และการเรียน ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานของพลเมืองในสังคมปัจจุบัน (IFLA, 2001: 67) ดังนั้นสถาบันการศึกษาควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนในการพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะการรู้สารสนเทศ โดยการผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันในการผลักดันให้การดำเนินงานเป็นรูปธรรมและประสบความสำเร็จสูงสุด

การศึกษาค้นคว้าก็ยังพบว่า การสอนนักศึกษาในกลุ่มเล็กๆ จะได้ผลดีกว่าการสอนบรรยายแก่นักศึกษากลุ่มใหญ่ ส่วนวิธีการสอนที่เหมาะสมคือการผนวกความรู้และทักษะด้านการรู้สารสนเทศไว้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนในรายวิชาต่างๆ โดยการเชื่อมโยงให้การศึกษารู้สารสนเทศในสถานการณ์การใช้สารสนเทศของนักศึกษา ซึ่งการสอนผ่านบริบทดังกล่าวจะทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

ดังนั้นการรู้สารสนเทศได้มีการพัฒนามาจากการรู้หนังสือ ผู้ใดที่มีการรู้หนังสือเป็นอย่างดี ย่อมสามารถพัฒนาการรู้สารสนเทศได้เป็นอย่างดีด้วย และการรู้สารสนเทศก็ได้พัฒนามาจากทักษะการใช้ห้องสมุด ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะในการคิดการใช้เหตุผลอย่างมีวิจารณ์ญาณ ซึ่งถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการรู้สารสนเทศที่ผู้รู้สารสนเทศพึงมีเป็นอย่างดี (Breiwick and Gordon, 1989)

จากความสำคัญและความจำเป็นของการรู้สารสนเทศดังกล่าว การศึกษารู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์ เพื่อนำผลของการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา การให้การศึกษาแก่นักศึกษา รวมทั้งเป็นแนวทางในการสอนและการพัฒนาหลักสูตร เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีต่างเพศกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

2. วิธีการศึกษา

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์ จำนวน 4,389 คน โดยคัดลอกรายชื่อนักศึกษาจากแผนกทะเบียนและวัดผล ส่วนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์ที่เป็นตัวแทนของประชากร จำนวน 359 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) ตามชั้นปีของนักศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ สาขาวิชา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุรักษ์ เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนแบ่งเป็น 5 ระดับ และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ให้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (ประคองกรรณสุด, 2542, หน้า 73)

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล นำแบบสอบถามไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างตามห้องเรียนของมหาวิทยาลัยตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ โดยเริ่มแจกแบบสอบถามตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 30 เมษายน 2554 ปรากฏว่าเก็บรวบรวมแบบสอบถามได้ทั้งหมด 370 คน จึงได้คัดเลือกแบบสอบถามให้เหลือตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ จำนวน 370 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาจำแนกตามเพศ ชั้นปี และคณะ/ สาขา โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนแบ่งเป็น 5 ระดับ โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความสามารถของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ โดยใช้สถิติ F-Test และสถิติทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่จำแนกตามรายคณะ

3. ผลการศึกษา

1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 72.14 รองลงมา คือ เพศชาย คิดเป็น ร้อยละ 27.86 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงมา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 25.91 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 18.66 และน้อยที่สุด คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 13.93 และสังกัดสาขาวิชาการบัญชี คิดเป็นร้อยละ 18.94 รองลงมา คือ สังกัดสาขาวิชาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 16.43 และน้อยที่สุด คือ สังกัดสาขาวิชาการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 2.23

1.2 การใช้บริการของห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ

นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยใช้บริการของห้องสมุด คิดเป็นร้อยละ 26.74 รองลงมา คือ ใช้บริการภาคการศึกษาละ 2-3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.11 ใช้บริการสัปดาห์ละครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 15.88 และใช้บริการน้อยที่สุด คือ เข้าทุกวัน/เกือบทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 2.23

1.3 การสืบค้นสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต หรือเวปไซด์ไว้

นักศึกษาส่วนใหญ่สืบค้นสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ตหรือเวปไซด์ไว้ ทุกวัน/เกือบทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 59.05 รองลงมา คือ สืบค้น 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 21.45 สืบค้น 2-3 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 7.52 และน้อยที่สุด คือ ไม่เคยสืบค้น คิดเป็นร้อยละ 1.67

1.4 การสืบค้นสารสนเทศจากทรัพยากรสารสนเทศ

นักศึกษาสืบค้นสารสนเทศจากทรัพยากรสารสนเทศประเภทอินเทอร์เน็ต มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.05 รองลงมา คือ หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 46.80 หนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 33.98 และน้อยที่สุด คือ ประเภทอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 1.39

1.5 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด การศึกษาค้นคว้าข้อมูล และวิธีการทำรายงาน

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้ห้องสมุด การศึกษาค้นคว้า และวิธีการทำรายงาน เนื่องจากเคยเรียนวิชาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดในระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.79 รองลงมา มีความรู้เพราะกำลังเรียนวิชาการเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ คิดเป็นร้อยละ 35.93 และกำลังเรียนวิชาห้องสมุดและสารนิเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ คิดเป็นร้อยละ 10.03

2. ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ

ตารางที่ 1 ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ

ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถ
1. มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ	3.18	0.89	ปานกลาง
2. มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ	2.88	1.06	ปานกลาง
3. มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ	3.15	1.01	ปานกลาง
4. มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้	2.92	1.11	ปานกลาง
5. มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้	3.33	1.00	ปานกลาง
6. มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ	3.26	1.01	ปานกลาง
รวม	3.12	0.93	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศทุกด้านในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้ และน้อยที่สุด คือ มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ ตามลำดับ

3.เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานาร

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศ

ระดับการรู้สารสนเทศ	ชาย		หญิง		T	sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ	3.47	0.88	3.07	0.88	0.15	0.69
2. มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ	3.22	1.10	2.75	1.02	3.98	0.05*
3. มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ	3.44	1.00	3.04	1.00	0.19	0.66
4. มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้	3.18	1.12	2.82	1.09	1.18	0.28
5. มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้	3.53	0.95	3.25	1.01	0.74	0.39
6. มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ	3.55	1.02	3.14	0.99	0.26	0.61
รวม	3.40	0.95	3.01	0.91	1.59	0.21

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ที่มีเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา ต่างกัน สรุปผลได้ดังนี้

3.1.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีระดับการรู้สารสนเทศด้านมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

3.1.2 นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก วิชเขตจักรพงษ์ภูวนารถโดยรวมเป็นรายค่วำแนกตามชั้นปี

ระดับการรู้สารสนเทศ	ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปี			
			1	2	3	4
รวม	1	3.37		0.43	0.00*	0.00*
	2	3.47			0.00*	0.00*
	3	2.57				0.20
	4	2.77				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกัน โดยรวมเป็นรายค่วำพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษที่อยู่ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.3 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายค่วำพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ ทุกค่วำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก วิชเขตจักรพงษ์ภูวนารถ เป็นรายค่วำ แนกตามสาขาวิชา

ระดับการรู้สารสนเทศ	สาขาวิชา	\bar{X}	สาขาวิชา										
			วิทยาการคอมพิวเตอร์	เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์	ระบบสารสนเทศ	เทคโนโลยีมัลติมีเดีย	การโฆษณาและประชาสัมพันธ์	โลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง	การจัดการ	การตลาด	เศรษฐศาสตร์	การบัญชี	การท่องเที่ยว
รวม	วิทยาการคอมพิวเตอร์	4.16	0.11	0.04*	0.00*	0.00*	0.92	0.00*	0.00*	0.00*	0.00*	0.21	0.32
	เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์	3.97		0.00*	0.00*	0.00*	0.09	0.00*	0.00*	0.00*	0.88	0.51	
	ระบบสารสนเทศ	4.40			0.00*	0.00*	0.01*	0.00*	0.00*	0.00*	0.00*	0.00*	
	เทคโนโลยีมัลติมีเดีย	2.75				0.01*	0.00*	0.00*	0.00*	0.00*	0.07	0.00*	
	การโฆษณาและประชาสัมพันธ์	2.38					0.00*	0.97	0.28	0.69	0.17	0.00*	
	โลจิสติกส์	4.15						0.00*	0.00*	0.00*	0.21	0.31	
	การจัดการ	2.37							0.11	0.58	0.01*	0.00*	
	การตลาด	2.24								0.36	0.00*	0.00*	
	เศรษฐศาสตร์	2.33									0.01*	0.00*	
	การบัญชี	2.55										0.00*	
	การท่องเที่ยว	3.95									0.00*	0.00*	
	ภาษาอังกฤษ	4.04										0.57	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน โดยรวมเป็นรายค่วำพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาในระบบสารสนเทศ สาขาวิชาเทคโนโลยีมัลติมีเดีย สาขาวิชาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ และสาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาในระบบสารสนเทศ สาขาวิชาเทคโนโลยีมัลติมีเดีย สาขาวิชาการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ และสาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาในระบบสารสนเทศ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเทคโนโลยีมัลติมีเดีย สาขาวิชาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาโลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียน

สาขาวิชาเทคโนโลยีมีเดีย มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาโลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาโลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง สาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาโลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ และสาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการบัญชี มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ ผู้วิจัย อภิปรายผลจำแนกเป็นหัวข้อได้ดังนี้

1. ความสามารถในการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ ผู้วิจัยอภิปรายผลตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ได้ดังนี้

1.1 มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ พบว่านักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานที่ 1 ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวกิก (2547) ที่ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีสามารถรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น โดยการสอบถามผู้รู้ (เช่น อาจารย์ บรรณารักษ์ ฯลฯ) เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า สามารถกำหนดหัวข้อหรือขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้ชัดเจน และสามารถเขียนโครงเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสืบค้นให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ต่อไป แต่ทั้งนี้ นักศึกษายังไม่มีความตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศด้วยตนเองมากเท่าที่ควร ซึ่ง เฮปเวิร์ธ (Hepworth, 1999) ได้อธิบายคุณลักษณะของนักศึกษาที่รู้สารสนเทศว่าเป็นบุคคลที่คาดว่าจะต้องเป็นผู้มีความตระหนักถึงสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์ (ข้อความ ตัวเลข ภาพ) เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจที่ชาญฉลาดหรือเป็นสิ่งที่มีความรู้ต่อการใช้งานก่อให้เกิดประโยชน์ สามารถริเริ่มกระบวนการจัดการสารสนเทศ มีความเชื่อมั่นที่จะเอาชนะอุปสรรคหรือปัญหาโดยใช้ความรู้ที่ค้นพบ ซึ่งการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักศึกษาเพราะเป็นการสอนถึงวิธีที่พิสูจน์แล้วว่าทำให้การแสวงหาสารสนเทศสัมฤทธิ์ผลเป็นแรงสนับสนุนที่จะปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของตนเอง และของประเทศชาติ

1.2 มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานที่ 2 ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลรัตน์ สุขมาก (2547) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการสืบค้นสารสนเทศ ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุจลินทร์ ผลกล้า (2549) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศ ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความรู้และทักษะในการค้นหาสารสนเทศ และเลือกวิธีการหรือเครื่องมือสำหรับการค้นหาสารสนเทศที่เหมาะสม

1.3 มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานที่ 3 ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงกมล อุ่นจิตติ (2546) ที่ได้ศึกษาการประเมินการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่านิสิตระดับปริญญาตรีมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวกิก (2547) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการประเมินสารสนเทศซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาประเมินสารสนเทศที่ได้มาให้ตรงประเด็นกับเรื่องที่ศึกษา และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ อธิบายและใช้หลักเกณฑ์ในการประเมินสารสนเทศได้

1.4 มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานที่ 4 ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ได้ทำการศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ผลการวิจัยพบว่านิสิตมีความสามารถในการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาเห็นว่าการอ้างอิงแหล่งที่มาของสารสนเทศมีความสำคัญและจำเป็นยิ่งในการนำข้อมูลดังกล่าวมาเรียบเรียงเป็นงานเขียนของตน สามารถเขียนบรรณานุกรมแหล่งที่มา

ของสารสนเทศเวิร์ลด์ไวด์เว็บได้อย่างถูกต้องในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง สามารถเขียนอ้างอิงแทรกในเนื้อหา เพื่อระบุแหล่งที่มาของข้อมูลจากสื่อสารสนเทศต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ตามรูปแบบที่ต้องการ และสามารถเขียนบรรณานุกรมแหล่งที่มาของข้อมูลจากบทความวารสารได้ อย่างถูกต้อง ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

1.5 มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานที่ 5 ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความสามารถในการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาสามารถนำสารสนเทศที่สืบค้นและได้รับไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมตามความต้องการ สามารถนำสารสนเทศที่ได้รับมาวิเคราะห์และสร้างความรู้ใหม่ได้ตามต้องการ และสามารถนำสารสนเทศที่ค้นคว้าได้มาเขียนเรียงเรียงใหม่ เพื่อนำเสนอในรูปแบบของรายงาน / ภาคนิพนธ์ โดยมีส่วนประกอบต่างๆ ครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ 5 ที่กล่าวว่า สื่อสารความรู้ และความเข้าใจใหม่ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานที่ 6 ในระดับปานกลางซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ บายคายคม (2550) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความสามารถในการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษารับถึงกฎหมายลิขสิทธิ์มีความสำคัญควรที่จะปฏิบัติตาม มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบ จรรยาบรรณในการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศ เช่น การแสดงแหล่งที่มาของสารสนเทศ, การแสวงหา, บันทึกหรือทำสำเนาสื่อทุกรูปแบบอย่างถูกต้องตามกฎหมาย, การไม่แอบอ้างผลงานของบุคคลอื่น และนักศึกษารับเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ (copyright) ของข้อมูลในเว็บไซต์ต่าง ๆ เช่น การใช้รหัสผ่านที่ได้รับอนุญาตเพื่อเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ รวมทั้งภาพหรือข้อความ ฯลฯ ในเว็บไซต์มีลิขสิทธิ์คุ้มครอง

2.เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจรัลพงษานุการณ จำแนกตามเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา ดังนี้

2.1 เพศต่างกัน มีผลต่อระดับการรู้สารสนเทศ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

2.2 ชั้นปีแตกต่างกัน มีผลต่อระดับการรู้สารสนเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาแต่ละชั้นปี พื้นฐานและพฤติกรรมการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน และด้วยองค์ความรู้ในแต่ละรายวิชามีลักษณะเฉพาะที่ แตกต่างกัน รวมทั้งทักษะและความสามารถในการรู้สารสนเทศของแต่ละบุคคลก็แตกต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.3 สาขาวิชาแตกต่างกัน มีผลต่อระดับการรู้สารสนเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีลักษณะเฉพาะของแต่ละศาสตร์แตกต่างกัน และในแต่ละสาขาวิชามีการเปลี่ยนแปลงไปตามความก้าวหน้าทางวิชาการที่แตกต่างกันด้วย รวมทั้งนักศึกษามีลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคลต่างกันในแต่ละสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการวิจัย และขอขอบพระคุณคณะศิลปศาสตร์ ที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทำวิจัย

6. เอกสารอ้างอิง

ชุตินา สัจจามันท์. (2544). การรู้สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาคนไทยและสังคมไทย.

วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช, 14(3), 50-63.

ดวงกมล อุณจิตติ. (2546). *การประเมินการรู้สารนิเทศของนักศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี:

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปภาดา เจียวกัก. (2547). *การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.

ปริญญาบัณฑิตศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7).

กรุงเทพฯ:สำนักทดสอบทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พิมพ์พา อินแบน. (2548). *การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*.

วารสารบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มข., 22(3), 1-22.

- มูจลินทร์ ผลกล้า. (2550). *การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- วุฒิพงษ์ บูโธสง. (2542). *การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมาน ลอยฟ้า. (2544). การรู้สารสนเทศ : ทักษะที่จำเป็นสำหรับสังคมสารสนเทศ. *วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 19(1), 1-6.
- สุจิน บุตรดีสุวรรณ. (2546). การรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. *วารสารสารนิเทศ*, 10(1-2), 35-43.
- สุดาวดี ศรีสุดตา. (2549). *การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุพิศ บายคายคม. (2550). *การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อาัญญา รัตน์อุบลและคณะ. 2550. *รายงานการวิจัยการพัฒนารูปแบบการรู้สารสนเทศสำหรับสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
- Breivik, P.S., & Gordon, E. G. (1989). *Information literacy: Revolution in the Library*. New York: McMillan.
- IFLA. (2001). *67th IFLA council and general conference*. August 16-25, 2001. Retrieved May 9, 2011.from <http://ifla.org.html>.
- Maybe, Clarence.(2005). Undergraduate perceptions of information use: The basis for creating User-Centered student information literacy instruction. *The journal of academic librarianship*, 32, pages 1-79.

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ความสามารถพัฒนาองค์การสมัยใหม่ และกลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศในประเทศไทย	327
จุฑามาศ ทือรัมย์	
การรับรู้ความสามารถของตนเองและบรรยากาศการสื่อสารภายในองค์กรที่มีต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	336
โรจนะ จำปาสี	
Session 5 กลุ่มธุรกิจและการจัดการ (ต่อ)	
ความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวกลุ่มประชาคมอาเซียนที่มีต่อคุณภาพการบริการและการรับรู้คุณค่าของธุรกิจโรงแรมประเภท 3 ดาวในประเทศไทย	345
กฤษติญา มุลศรี	
ภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถทางด้านนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน ของธุรกิจอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย	355
นาถยา ยูระอินทร์	
ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและความสามารถการบริหารการเปลี่ยนแปลงองค์กรที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	363
ธนพร ผิวคำ	
พฤติกรรมเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของลูกจ้างสำนักงานทางหลวงที่ 10	373
สมใจ ศิริโคตร	
ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพการตรวจสอบภายในคุณภาพการตรวจสอบภายในและประสิทธิภาพการดำเนินงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	381
กนิษฐา ผดุงกิจ	
Session 6 กลุ่มธุรกิจและการจัดการ (ต่อ) / ท่องเที่ยว / กลุ่มสังคมศาสตร์	
ผลกระทบความพร้อมของทรัพยากรและนวัตกรรมทางการตลาดที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจอาหารสำเร็จรูปในประเทศไทย	391
บุปผา ภูเก้าเนิด	
ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ความรับผิดชอบต่อสังคมและภาพลักษณ์ขององค์กรที่มีผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจโรงพยาบาลเอกชนในประเทศไทย	400
อาภากร แก้วมุงคุณ	
ผลกระทบของการรับรู้การพัฒนาทุนมนุษย์และความผูกพันขององค์กรที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ กรุงเทพมหานคร	409
วารุณี กิตติสุทธิ	
การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา อำเภอถ้ำกลองเพล จังหวัดเชียงใหม่	418
ธันยนิชา เลิศนรเศรษฐ์ อริยา พงษ์พานิช และ บริสุทธิ์ แสนคำ	
ผลกระทบของการมุ่งเน้นการตลาดและความสามารถในการสร้างคุณค่าให้กับลูกค้าที่มีผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมอาหารในประเทศไทย	423
อิทธิกร นวลเพ็ญ	
การศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน	433
วาริท วสยางกูร	
Survey Research on Tourism Route of Backpackers From Luang Namtha province to Oudomxay province, Lao PDR.	438
Hatthanikone Vongsoulin	

การศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน
บ้านเก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี

A Study of Potentials of Cultural Tourism Management of Thai Phuan Community,
Ban Kao Hong, KokKramSub-District, Bang Plama District, SuphanBuri Province

วาริต วสียงกูร

Warit Wasayangkul

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารณ

E-mail: baimai.wasa@gmail.com โทร. 02-6292360-4 ต่อ 825

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี จำนวน 400 คน โดยสุ่มแบบบังเอิญเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรีอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ ศักยภาพในด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวรองลงมาคือ ศักยภาพในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวและน้อยที่สุดคือศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี มีดังนี้ 1) ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ มีความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม 2) ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือมีความเหมาะสมของสถานที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยว 3) ศักยภาพในการบริหารจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ มีการดูแลรักษา ปรับปรุงสภาพแวดล้อม สภาพภูมิทัศน์อย่างสม่ำเสมอและ 4) ศักยภาพในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

คำสำคัญ: ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

The purpose of this study was to study potentials of cultural tourism management of Thai Phuan Community at Ban Kao Hong, KokKram Sub-District, Bang Plama District, SuphanBuri Province. The study was accomplished by a survey. The participants were 400 Thai tourists who visited Thai Phuan Community at Ban Kao Hong, KokKram Sub-District, Bang Plama District, SuphanBuri Province. The participants were selected by Accidental Sampling technique. Questionnaire was used to collect data. Then, the data were analyzed using mean, percentage and standard deviation. The results of the study showed that the potential of cultural tourism management of Thai Phuan Community at Ban Kao Hong, KokKram Sub-District, Bang Plama District, SuphanBuri Province was evaluated at much level. Potential of conservation of tourism attraction had its mean score at the highest level. The lower and the lowest score were potential of tourism management and potential of tourism fascination respectively. The findings also illustrated that cultural beauty was at highest level of mean score in tourism fascination category. The suitability of tourism location had its highest mean score in tourist carrying capacity category, while regularity of landscape preservation and environmental maintenance were at highest mean score in conservational category. The participation of local community had its mean score at highest level in tourism management category.

Keywords: Potential Tourism Management, cultural tourism

1. บทนำ

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นนโยบายที่สำคัญของประเทศ เพราะการท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้ประเทศเป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดการหมุนเวียนและการกระจายรายได้สู่ภูมิภาค มีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิตและการนำเอาทรัพยากรต่างๆ โดยเฉพาะทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสม สร้างงานสร้างอาชีพให้กับประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม รัฐบาลสามารถเก็บภาษีอากรได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552; กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2557; บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2549)

รัฐบาลและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงได้ร่วมกันวางแผนการท่องเที่ยว โดยได้พยายามส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นมีศักยภาพในการจัดการด้านการท่องเที่ยว มุ่งส่งเสริมให้คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนเอง เพื่อนำไปสู่การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี เกิดความสมดุลกับภูมิปัญญาท้องถิ่นและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม รวมทั้งเพื่อประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจของชุมชนให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (วารสารชุมชนไทย, 2547; สมฤทธิ์ เสือปาน, 2549) นอกจากนี้ยังมีการจัดทำแผนการตลาดท่องเที่ยวปี 2557 ที่ให้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย และดึงดูดเด่น เสน่ห์ของแต่ละพื้นที่ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือนตามศักยภาพของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว โดยการสร้างโอกาสและแรงจูงใจกับการค้าการลงทุนด้านการท่องเที่ยว (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2557) โดยเฉพาะในภาคกลางที่เปรียบเสมือนประตูบ้าน เป็นห้องรับแขกของประเทศไทยที่เปิดรับนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก เป็นศูนย์กลางการเดินทาง ความทันสมัย และสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน นักท่องเที่ยวสามารถเลือกท่องเที่ยวในภาคกลางได้หลากหลายรูปแบบครบทุกรส โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยที่สามารถเที่ยวได้โดยไม่ต้องวางแผนล่วงหน้า ไม่ต้องเป็นวันหยุดยาว และมีค่าใช้จ่ายที่คุ้มค่า (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2557)

จังหวัดสุพรรณบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งในจังหวัดภาคกลางที่ตั้งอยู่ในกลุ่มเดียวกับเที่ยวเมืองเก่าเล่าประวัติศาสตร์ ด้วยความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวทางด้านศิลปะ วัฒนธรรมพื้นถิ่น รวมทั้งประวัติศาสตร์อันยาวนานของจังหวัด และสืบเนื่องการบริการวิชาการของคณะศิลปศาสตร์ สาขาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ในปี 2555 เป็นบริเวณพื้นที่บ้านเก่าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ชุมชนไทยพวนที่มีเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความเป็นตลาดโบราณริมแม่น้ำท่าจีน ที่รวมเอาวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นและความเป็นชุมชนแบบดั้งเดิมมาเป็นตัวชูโรง ซึ่งเป็นการสร้างกระแสให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นทางออกที่ลงตัวในการตอบสนองกระแสความต้องการของคนเมืองที่ต้องการมาเที่ยวชมความโบราณที่ได้เห็นทั้งบรรยากาศ สิ่งปลูกสร้าง และสินค้า ซึ่งล้วนแต่เน้นวัฒนธรรมแบบเก่าแบบดั้งเดิม

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจและเล็งเห็นความสำคัญในการศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก่าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านเก่าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี และได้ข้อมูลพื้นฐาน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเสนอแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพที่จะรองรับการท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น คอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว มีมาตรฐาน ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยว และพัฒนาไปสู่นักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่เพื่อให้เกิดการมาท่องเที่ยวซ้ำ นำมาซึ่งเป็นแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อไป

2. วิธีการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดโดยมีรายละเอียดดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ ประกอบด้วยข้อมูลส่วนต่างๆ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน ข้อ แบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด
4	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก
3	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลาง
2	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อย

- 1 ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อยที่สุด
- ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
- ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการสร้างเครื่องมือเพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้
1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจในรายละเอียดในด้านเนื้อหาเพื่อที่จะนำมาสร้างแบบสอบถาม
 2. สร้างแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ (1) ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว (2) ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว (3) ศักยภาพในการบริหารจัดการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ศักยภาพในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวและด้านการท่องเที่ยว
 3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการท่องเที่ยว 3 คน ประเมินค่าความตรงเชิงเนื้อหาซึ่งเครื่องมือฉบับนี้มีค่าเท่ากับ 0.87
 4. นำเครื่องมือไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นที่ 0.969 ถือว่าเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้
- การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองโดยได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 400 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด
- การวิเคราะห์ข้อมูล
- ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ตามเกณฑ์ที่กำหนดในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยมีเกณฑ์การประเมิน สามารถแบ่งช่วงคะแนนที่ใช้วิธีการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น (class interval)

3. ผลการศึกษา

- ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- จำนวน 400 คน โดยเลือกแบบบังเอิญเป็นเพศหญิง จำนวน 250 คน เพศชายจำนวน 150 คน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี มี คิดเป็นร้อยละ 44.50 รองลงมา คือ อายุต่ำกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.50
- ส่วนใหญ่การศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 78.25 รองลงมา คือ มัธยมศึกษา/ปวช.คิดเป็นร้อยละ 10
- ส่วนใหญ่อาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 25.50 ของรองลงมาคือธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 20.00
- ส่วนใหญ่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 47.00 รองลงมา คือ กลุ่มรายได้ 20,001 - 25,000 คิดเป็นร้อยละ 24.00
- ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านแก้าหอง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี
- จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านแก้าหอง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 ระดับความสำคัญอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ศักยภาพในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.77 รองลงมาคือ ศักยภาพในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.38 และน้อยที่สุดคือศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.14
- โดยด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือมีการดูแลรักษา ปรับปรุงสภาพแวดล้อม สภาพภูมิทัศน์อย่างสม่ำเสมอ มีค่าเท่ากับ 4.77 รองลงมาคือ มีการรณรงค์ปลูกจิตสำนึกต่อการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทั้งผู้ให้บริการและนักท่องเที่ยว มีค่าเท่ากับ 4.71 มีการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์พื้นที่การท่องเที่ยว เช่นการแบ่งเขตพื้นที่สงวน พื้นที่นันทนาการ และพื้นที่พักอาศัยมีค่าเท่ากับ 4.59 และน้อยที่สุดคือ มีการจัดการติดตามและการประเมินการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลจากการท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.22
- ด้านการบริหารจัดการด้านการ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.88 รองลงมาคือ กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลายมีค่าเท่ากับ 4.70 มีระบบเตือนภัย และระบบรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.52 และน้อยที่สุดคือ ชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อมมีค่าเท่ากับ 3.89

ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือมีความเหมาะสมของสถานที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเท่ากับ 4.57 รองลงมาคือ สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น น้ำ ไฟ ถนนมีค่าเท่ากับ 4.43 มีที่พักเพียงพอต่อนักท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 4.21 และน้อยที่สุดคือมีระบบสุขภาพที่มีประสิทธิภาพ เช่น การกำจัดสิ่งปฏิกูล แล่งน้ำโรค การระบายน้ำฝนการบำบัดน้ำเสียมีค่าเท่ากับ 3.93

ด้านการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ มีความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น การแต่งกาย อาหารการกิน สถาปัตยกรรม ศิลปหัตถกรรมมีค่าเท่ากับ 4.65 รองลงมาคือ มีความเป็นเอกลักษณ์ด้านวิถีชีวิต ภูมิปัญญา ตลอดจนมีองค์ความรู้ ชุมชนมีค่าเท่ากับ 4.44 มีความสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับชุมชนท้องถิ่น เช่น การมีประเพณี ความเชื่อตำนาน นิทานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และน้อยที่สุดคือ มีความต่อเนื่องของการสืบสานวัฒนธรรมประเพณีในแต่ละปีให้คงอยู่มีค่าเท่ากับ 3.89

4. สรุปและอภิปรายผล

1) ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านแก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี นั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในระดับมาก ตามมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกต่อกันมา ทั้งรูปแบบวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การแสดงออกทางศิลปะ สถาปัตยกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น สินค้าพื้นเมือง ซึ่งพื้นที่ชุมชนไทยพวน บ้านแก้าห้อง ต.โคกคราม อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว สอดคล้องกับ กรมการท่องเที่ยว (2557) ที่ทำการกำหนดกรอบหรือเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบแหล่งท่องเที่ยว เพื่อยกระดับมาตรฐานในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของตน มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สามารถใช้เป็นสิ่งบ่งชี้ให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ในคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว มีส่วนสำคัญในการตัดสินใจใช้บริการ ซึ่งหมายถึงการเพิ่มขึ้นของรายได้ด้านการท่องเที่ยว อีกทั้งเป็นการเพิ่มการยอมรับในแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้นด้วย

2) ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว ประเด็นที่มีศักยภาพสูงที่สุดคือ มีความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น การแต่งกาย อาหารการกิน สถาปัตยกรรม ศิลปหัตถกรรมซึ่งสอดคล้องกับ ที่กรมการท่องเที่ยว (2557) ว่าการดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวให้มาเยี่ยมเยือนแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้น จะต้องเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและถ่ายทอดมรดกสืบต่อกันมา ทั้งในด้านศิลปวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต โบราณสถาน โบราณวัตถุ อาหารการกิน การแต่งกาย ภาษา เชื้อชาติชนเผ่า เครื่องมือใช้สอยในชีวิตประจำวัน

3) ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวประเด็นที่มีศักยภาพสูงที่สุดคือ มีความเหมาะสมของสถานที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่สังเกตได้ว่าจังหวัดสุพรรณบุรีนั้นอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครที่เป็นเมืองหลวงมากจนเกินไป ทำให้การเดินทางคมนาคม มาท่องเที่ยวของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาตินั้นเป็นไปได้สะดวกสบาย อีกทั้งด้วยลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ เหมาะต่อการเพาะปลูก เป็นที่ราบลุ่ม โดยมีแม่น้ำไหลผ่านหลายสาย สุพรรณบุรีไหลหล่อเลี้ยงผู้คนในพื้นที่ ทำให้จังหวัดสุพรรณบุรีเป็นเมืองโบราณพบหลักฐานทางโบราณคดีมีอายุไม่ต่ำกว่า 3,500 - 3,800 ซึ่งเหล่านี้ล้วนเอื้อให้เกิดการส่งสมทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน ยังผลให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นจุดเด่น ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มากที่สุด มนัส เผ่าพงษ์ศิลป์ (2554)

4) ศักยภาพในด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวประเด็นที่มีศักยภาพสูงที่สุดคือ มีการดูแลรักษา ปรับปรุงสภาพแวดล้อม สภาพภูมิทัศน์อย่างสม่ำเสมอสอดคล้องกับ มนัส เผ่าพงษ์ศิลป์ (2554) ที่กล่าวถึงความจำเป็นที่ชุมชนจะตนเองวางแผนการดำเนินงานเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สภาพวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนไว้ต้องตระหนักถึงคุณค่าของชุมชนที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่สำคัญคือกลยุทธ์ในการพัฒนาจะต้องได้รับการปรับปรุงและรักษาคุณภาพทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมให้ได้มากที่สุด เพื่อเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาใช้บริการอย่างต่อเนื่อง (วสิษฐา เปี่ยมสกุล, 2554)

5) ศักยภาพในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวประเด็นที่มีศักยภาพสูงที่สุดคือ ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบุญจรรย์ชัย (2553) ที่กล่าวถึงการเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงในรูปแบบต่างๆ ทั้งการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว การร่วมประชุมแผนและนโยบายด้านการท่องเที่ยว การเป็นส่วนหนึ่งในการประชาสัมพันธ์ อนุรักษ์ดูแลสิ่งแวดล้อม ที่จะช่วยให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม อีกทั้งยังส่งเสริมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนท้องถิ่นให้ดีขึ้นในระยะยาว

5. กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการวิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทำวิจัยในครั้งนี้

6. เอกสารอ้างอิง

กรมการท่องเที่ยว. (2557). คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.tourism.go.th/getfile/getfileattachfromurl/151/aHR0cDovL3d3dy50b3VyaXNtLmdvLnRoL2ZhcmlzL2tiL2RvY3VtZW50cy8yMTUucGRm> (ค้นเมื่อ: 20 พฤศจิกายน 2547)

การท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. (2552). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปและมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยว พ.ศ. 2552 – 2555.

กรุงเทพมหานคร: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). กลยุทธ์และแผนปฏิบัติการด้านการตลาด ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน(AEC) ปี พ.ศ. 2556 –2559. เข้าถึงได้จาก:

http://th.aectourismthai.com/images/blog/aecnews/file_20130626161724.pdf (ค้นเมื่อ: 20 พฤศจิกายน 2547)

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). แผนการตลาดท่องเที่ยว ททท.ภูมิภาคภาคกลาง ปี 2557. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.tiewpakklang.com/news/central-region/10135/> (ค้นเมื่อ: 08 พฤศจิกายน 2547)

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา.(2549).ระเบียบวิธีวิจัยทางการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนด์ ดีไซน์.

บุณทริก ผลบุญเจริญชัย. (2553). แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มนัส เผ่าพงษ์ศิลป์. (2554). แผนอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์เมืองโบราณอุทองให้เป็นแหล่งการท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ จังหวัด

สุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วลิชฐา เปี่ยมสกุล. (2554). การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วารสารชุมชนไทย. (2547). เมืองน่าอยู่ ชุมชนน่าอยู่. ฉบับที่ 14 เดือนกรกฎาคม2547. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิชุมชนไทย.

สมฤทัย เสือปาน. (2549). รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์

ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
อิทธิพลของปัจจัยด้านจริยธรรมและการกำกับดูแลตนเองในกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ตามความคาดหวังของผู้รับสาร	444
กฤษณ์ท แสนทวิ และ ชัชฎา อัครศรีวร นากาโอคะ	
ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ติดเชื้อเอชไอวี กรณีศึกษา : ผู้รับการรักษาที่โรงพยาบาล โปธาราม จ.ราชบุรี ศศิไส แสงสัตตรัตน์	450
Session 7 กลุ่มศึกษาศาสตร์	
การพัฒนาหลักสูตรการผลิตของเล่นพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ชมภู ไชยวงษ์ และ จันทรีนภา เขจรศาสตร์	455
ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามหลักธรรมาภิบาลกับความพึงพอใจ ในการปฏิบัติงานของครูสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษารบุรีรัมย์ เขต 4	460
สุระศักดิ์ พันธุระ	
การพัฒนาคู่มือการออกแบบประเมินการปฏิบัติงานสายวิชาการผ่านการเล่าเรื่องด้วยการ์ตูน ภุมรินทร์ มานโสม	471
คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์ วีรภัทร ฤคพงศ์พันธุ์ และ ณัฐฤกิตดี ต้นสมรส	478
การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธี พี แอล เอ เอ็น ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1	484
ยุพิน ผิวขาว	
ห้องประชุม 2 Session 4 กลุ่มเทคโนโลยีสารสนเทศ (ต่อ)	
การพัฒนาระบบสมรรถภาพผ่านอุปกรณ์ควบคุมราคาเบอร์รี่พาย วุฒิสักดิ์ ทองเสริม	492
แอปพลิเคชันค้นหาวัดและสถานที่ปฏิบัติธรรมในจังหวัดพิษณุโลกบนมือถือ พิภูลทอง อยู่คง	498
การพัฒนาระบบจ่ายเบี้ยเลี้ยงยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลบึงกอก อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก	507
บุศรินทร์ เข้มทอง	
การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคม โดยใช้วิธีการทำเหมืองข้อมูลในการแบ่งกลุ่มข้อมูลเพื่อ หากฎความสัมพันธ์ของวัตถุประสงค์การกู้ยืมของครัวเรือน ปัทยา ธูปทอง สุรทิน เตียงอัมรัช และ สุรศักดิ์ จันสิสุก	513
แอปพลิเคชันสำหรับค้นหาหน่วยงานของรัฐบนระบบปฏิบัติการแอนดรอยด์ กรณีศึกษาในพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก จารุวรรณ ชัยธรรมมา	523
Session 5 กลุ่มเกษตรศาสตร์และวิทยาศาสตร์	
วิธีการตรวจสอบการปนเปื้อนของจุลินทรีย์อย่างรวดเร็วในยาสมุนไพร นิภาพร ก้านทอง	532
การตรวจสอบฤทธิ์ต้านจุลชีพในผลิตภัณฑ์สมุนไพร อนันท์ญา แสนสวัสดิ์	540
ผลของน้ำตาลและไทเดียมซุรอนต่อการเกิดพืชต้นใหม่ในช้างพลาย ปัทมา จำปาเรือง	550
ผลของสังกะสีและไกลโฟเซตต่อปริมาณคลอโรฟิลล์ในใบของต้นกล้าผักขี้หนูดและผักบุ้ง สุธาทิพย์ ใจเย็น	555

คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์ Desirable Characteristics of Graduate in Chinese Language Program

วีรภัทร ภาคพงศ์พันธุ์และ ณัฐกิตติ์ ตันสมรส

Weerapat Pakapongpan and Natthakitt Tansomros

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

*ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์: tanjinhai88@gmail.com และหมายเลขโทรศัพท์: 02-6292360-4 ต่อ 825

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ ประชากรกลุ่มตัวอย่างคือ เจ้าของสถานประกอบการที่ใช้ภาษาจีนสำหรับการทำงาน จำนวน 408 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.-Standard Deviation) ผลการวิจัย พบว่า คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์จำแนกได้ 4 ด้าน โดยในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านวิชาชีพ มีทักษะด้านการฟังภาษาจีน ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.670) ด้านความประพฤติมีความต้องการบัณฑิตที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.611) ด้านบุคลิกภาพมีความต้องการบัณฑิตที่รู้จักพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.572) และด้านอื่น ๆ มีความต้องการบัณฑิตที่มีการใช้ภาษาไทยที่ดี ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.730)

คำสำคัญ: คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนสถานประกอบการ

Abstract

This research aims to study the characteristics of Chinese majored graduates that employer desire. The population of the study is 408 respondents of the enterprises in which Chinese is required in work. The questionnaire is used as a tool for data collection. The questionnaire is rating scale of 1-5: (1) Very undesirable, (2) Undesirable, (3) neutral, (4) Desirable, (5) Very desirable. The desirable characteristic categorized by four aspects. The results show that each aspect has the highest average: the professional aspect referring to listening skill chichness ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.670). The behavioral aspect referring to a good relationship, an ability to work with others and willingness to work ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.611). Personality aspect referring to self-development ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.572). And the other aspect referring to a good communication skill in Thai ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.730).

Keywords: Graduate Desirable Characteristics, Chinese Language Program, Enterprise

1. บทนำ

จากรากฐานที่สำคัญหลังปี 1978 สู่การคาดการณ์จากสถาบันทางด้านเศรษฐกิจทั่วโลก คาดว่าประเทศจีนจะมีขนาดผลผลิตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) แข่งหน้าสหรัฐอเมริกา และจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำอันดับ 1 ทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมโลก (โรวิภาส กล่ำทวี, 2556) สะท้อนให้เห็นถึงการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของจีน ซึ่งส่งผลกระทบต่อเป็นวงกว้างกับประเทศทั่วโลก ในฐานะสะพานที่คอยเชื่อมโยงการสื่อสารระหว่างนักลงทุนชาวจีนกับนักลงทุนต่างชาติ ภาษาจึงเป็นปัจจัยหลักสำหรับการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน หนึ่งในภาษาที่ได้รับความนิยมและทวีความสำคัญมากที่สุดในยุคศตวรรษที่ 20 นี้ คือ ภาษาจีน จากการสำรวจข้อมูลบนเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตเวิลด์สตัทส์ (internet world stats, 2556) พบว่า ภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก อันดับ 1 คือ ภาษาจีน ภาษาจีนยังเป็นภาษาที่มีคนใช้ทางอินเทอร์เน็ตมากที่สุดในโลกเป็นอันดับ 2 ของโลกอีกด้วย นอกจากนี้ภาษาจีนยังเป็นอีกหนึ่งภาษาที่ใช้ในองค์กรสหประชาชาติ ประกอบกับการรวมตัวของกลุ่มประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับสามประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือประเทศจีน ยิ่งเพิ่มโอกาสในติดต่อสื่อสารและการแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกัน

นางสาวอุษณีย์ วัฒนพันธ์ รองผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (สวก.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในฐานะหัวหน้าสถาบันการแปลและการส่งเสริมภาษาจีนสมัยนั้น เปิดเผยว่า ปัจจุบันเศรษฐกิจของประเทศจีนมีความเข้มแข็งและเติบโตมากขึ้น ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศทางฝั่งตะวันตกเริ่มอ่อนตัวลง ส่งผลให้ประเทศต่างๆ หันมาเรียนภาษาในภูมิภาคเอเชียเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาจีน ญี่ปุ่น และ เกาหลี ขณะที่ภาษาของประเทศทางฝั่งตะวันตกโดยเฉพาะภาษาฝรั่งเศสเริ่มมีจำนวนผู้เรียนลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด และภาษาที่ได้รับความนิยมเรียนมากที่สุด คือ ภาษาจีน (ASTVผู้จัดการออนไลน์, 2555)

จากความสำคัญดังกล่าวส่งผลให้คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติในหลักการแผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ พ.ศ.2555-2559 ตามที่กระทรวงแรงงาน (รง.) เสนอและให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการพัฒนากำลังคน โดยการกำหนดยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนาศักยภาพกำลังคนในทุกระดับอย่างต่อเนื่องและตลอดชีวิต และกำหนดให้ส่งเสริมและพัฒนากำลังคนให้มีศักยภาพความรู้ความสามารถทักษะฝีมือและเร่งส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ จีน และภาษาเพื่อนบ้านเพิ่มขึ้น เพื่อรองรับการย้ายฐานการผลิตที่จะเข้ามาในประเทศไทย (บัลลังก์ โรหิตเสถียร, 2555)

คงปฏิเสธไม่ได้ว่า พัฒนาการทางด้านเศรษฐกิจของประเทศจีนในศตวรรษนี้เป็นไปอย่างก้าวกระโดด ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับประเทศในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยเฉพาะประเทศไทยก็มีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง และหลังการก่อตั้งเขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน ยังส่งผลให้ภาษาจีนได้รับความนิยมในหมู่ชาวไทยสูงขึ้น สถานศึกษาในประเทศไทยต่างเร่งพัฒนาหลักสูตรภาษาจีน ครูและนักเรียนจำนวนมากมีการเข้าร่วมการฝึกอบรมภาษาจีนทั้งในประเทศและต่างประเทศ สถาบันต่างๆ มีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีนเพิ่มมากขึ้น เพื่อสร้างสะพานสำหรับการเชื่อมโยงการสื่อสารและผลิตบุคลากรที่สามารถทำงานร่วมกับองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอต่อความต้องการของตลาดแรงงาน และเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสำหรับแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาหาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมในปัจจุบัน

2. วิธีการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ เจ้าของสถานประกอบการหรือหัวหน้าส่วนงานที่มีการใช้ภาษาจีนสำหรับการทำงานและบุคลากรที่ใช้ภาษาจีน อาทิ บริษัทนำเข้าเที่ยว บริษัทเอกชนทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก หน่วยงานภาครัฐ สถานศึกษา บริษัทสายการบิน เป็นต้น จำนวน 408 ตัวอย่าง

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบสอบถามสำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ ลักษณะเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามความคิดเห็นตามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่สำคัญของบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด มีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความต้องการ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือดังนี้

ระดับความต้องการมากที่สุด	ให้ค่าน้ำหนัก	5 คะแนน
ระดับความต้องการมาก	ให้ค่าน้ำหนัก	4 คะแนน
ระดับความต้องการปานกลาง	ให้ค่าน้ำหนัก	3 คะแนน
ระดับความต้องการน้อย	ให้ค่าน้ำหนัก	2 คะแนน
ระดับความต้องการน้อยที่สุด	ให้ค่าน้ำหนัก	1 คะแนน

เกณฑ์การจัดระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ผู้วิจัยกำหนดอันตรภาคชั้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$\text{การกำหนดความกว้างของชั้นคะแนน} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นคะแนน}}$$

$$\text{ความกว้างของชั้นคะแนน} = \frac{5 - 1}{5}$$

$$\text{ความกว้างของชั้นคะแนนที่ได้} = 0.80$$

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.21 – 5.00	ระดับความต้องการมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.41 – 4.20	ระดับความต้องการมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.61 – 3.40	ระดับความต้องการปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.81 – 2.60	ระดับความต้องการน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.80	ระดับความต้องการน้อยที่สุด

3. ผลการศึกษาและอภิปรายผล

3.1 ผลการศึกษา

การศึกษาหาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ สามารถเสนอผลการวิเคราะห์ที่ได้ ดังนี้
ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์

คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์	\bar{X}	S.D	ระดับความต้องการ
ด้านวิชาชีพ			
1. มีทักษะด้านการฟังภาษาจีน	4.21	0.670	มากที่สุด
2. มีทักษะด้านการอ่านภาษาจีน	4.16	0.676	มาก
3. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีน	4.13	0.634	มาก
4. มีทักษะด้านการพูดภาษาจีน	4.12	0.787	มาก
5. สามารถเขียนและอ่านอักษรจีนแบบดั้งเดิมได้	3.88	0.795	มาก
6. มีทักษะด้านการเขียนภาษาจีน	3.87	0.719	มาก
7. มีความรู้ความเชี่ยวชาญในวัฒนธรรมและปรัชญาของจีน	3.79	0.814	มาก
8. มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจสังคมจีน	3.67	0.765	มาก
9. มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การปกครองของจีน	3.66	0.752	มาก
10. มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ศาสตร์จีน	3.42	0.741	มาก
11. มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ภาษาจีน	3.30	0.736	ปานกลาง
ด้านความประพฤติ			
1. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	4.60	0.611	มากที่สุด
2. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.60	0.611	มากที่สุด
3. มีวินัย มีความตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบในหน้าที่	4.51	0.690	มากที่สุด
4. มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และแสดงออกซึ่งคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงาน	4.50	0.665	มากที่สุด
5. เคารพในสิทธิและทรัพย์สินของผู้อื่น	4.47	0.660	มากที่สุด
6. สามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการของงานที่เปลี่ยนแปลงได้	4.40	0.694	มากที่สุด
ด้านบุคลิกภาพ			
1. รู้จักพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ	4.61	0.572	มากที่สุด
2. มีไหวพริบ ปฏิภาณ รู้ทันทุกสถานการณ์ สามารถแก้ไขปัญหาได้	4.51	0.669	มากที่สุด
3. มีความคิดสร้างสรรค์และวิสัยทัศน์กว้างไกล	4.42	0.657	มากที่สุด
4. รู้จักการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และบูรณาการเป็น	4.34	0.627	มากที่สุด
5. สามารถใช้เหตุผลและตัดสินใจได้อย่างเที่ยงตรง	4.28	0.697	มากที่สุด
6. มีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำ	4.17	0.718	มาก
ด้านอื่นๆ			
1. มีการใช้ภาษาไทยที่ดี	4.41	0.730	มากที่สุด
2. มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์	4.23	0.681	มากที่สุด
3. สามารถใช้เครื่องมือในสำนักงานได้	4.10	0.690	มาก
4. สามารถพิมพ์ดีดภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้	4.06	0.818	มาก
5. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง	3.92	0.684	มาก
6. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด	3.92	0.723	มาก
7. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	3.91	0.829	มาก
8. มีทักษะการแปลภาษาอังกฤษ	3.86	0.825	มาก

คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่พึงประสงค์	\bar{X}	S.D	ระดับความต้องการ
9. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน	3.69	0.843	มาก
10. สามารถจับช้อรยนต์ได้	3.48	1.058	มาก
11. สามารถพูดภาษาในกลุ่มอาเซียนได้	3.38	0.923	ปานกลาง
12. สามารถพูดภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาจีนและภาษาอังกฤษได้	3.28	1.000	ปานกลาง
13. สามารถร้องเพลงภาษาจีนได้	3.09	0.987	ปานกลาง
14. มีความสามารถพิเศษในด้านกีฬา	3.02	0.838	ปานกลาง
15. สามารถพูดภาษาถิ่นของจีนได้	2.90	0.984	ปานกลาง
16. สามารถเล่นเครื่องดนตรีของประเทศจีนได้	2.82	1.004	ปานกลาง
17. สามารถวาดภาพได้	2.71	0.773	ปานกลาง

จากการศึกษาประเด็นคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ของผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถจำแนกได้ 4 ด้าน คือ ด้านวิชาชีพ ด้านความประพฤติ ด้านบุคลิกภาพ และด้านอื่นๆ ดังนี้

ด้านวิชาชีพ

จากการศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ด้านวิชาชีพ พบว่า มีทักษะด้านการฟังภาษาจีน ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.670) มีทักษะด้านการอ่านภาษาจีน ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.676) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ

ด้านความประพฤติ

จากการศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ด้านความประพฤติพบว่า มีความต้องการบัณฑิตที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.611) มีวินัย มีความตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบในหน้าที่ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.690) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ

ด้านบุคลิกภาพ

จากการศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ด้านบุคลิกภาพพบว่า มีความต้องการบัณฑิตที่รู้จักพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.572) มีวินัย มีไหวพริบ ปฏิภาณ รู้ทันทุกสถานการณ์ สามารถแก้ไขปัญหาได้ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.669) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ

ด้านอื่นๆ

จากการศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ด้านอื่นๆพบว่า มีความต้องการบัณฑิตที่มีการใช้ภาษาไทยที่ดี ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.730) มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.681) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ

3.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ มีประเด็นที่น่ามาอภิปราย ดังนี้

1. การศึกษาประเด็นคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ผู้ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีความต้องการอยู่ในระดับมากขึ้นไป โดยในด้านวิชาชีพมีความต้องการบัณฑิตที่มีทักษะด้านการฟังภาษาจีนสูงสุด ด้านความประพฤติ มีความต้องการบัณฑิตที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สูงสุด ด้านบุคลิกภาพ มีความต้องการบัณฑิตที่มีการใช้ภาษาไทยที่ดีสูงสุด และด้านอื่นๆ มีความต้องการบัณฑิตที่มีการใช้ภาษาไทยที่ดีสูงสุด ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าสถานประกอบให้ความสำคัญและมีความต้องการให้บัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนมีคุณสมบัติที่เพียงพอพร้อมในทุกมิติ ซึ่งสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (2552) ที่กำหนดคุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดและครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ 1) มีคุณธรรม จริยธรรม 2) มีความรู้ 3) มีทักษะทางปัญญา 4) มีทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ 5) มีทักษะการวิเคราะห์ การสื่อสาร และเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเป็นที่น่าสนใจว่า คุณลักษณะบัณฑิตในด้านความประพฤติและด้านบุคลิกภาพ มีระดับความต้องการส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งให้เห็นว่าสถานประกอบการต้องการบัณฑิตที่มีความประพฤติและบุคลิกภาพดี คือ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีวินัย มีความตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบในหน้าที่ มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และแสดงออกซึ่งคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงาน เคารพในสิทธิและทรัพย์สินของผู้อื่น สามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการของงานที่เปลี่ยนแปลงได้ รู้จักพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ มีไหวพริบ ปฏิภาณ รู้ทันทุกสถานการณ์ สามารถแก้ไข

ปัญหาได้ มีความคิดสร้างสรรค์และวิสัยทัศน์กว้างไกล รู้จักการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และบูรณาการเป็น สามารถใช้เหตุผลและตัดสินใจได้อย่างเที่ยงตรง และมีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำ มากกว่าบัณฑิตที่มีความรู้แต่ขาดซึ่งคุณธรรมและจริยธรรม และบุคลิกภาพทั้งภายในและภายนอกที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับบัญญัติ 10 ประการของการปฏิบัติงานที่ดีของลูกจ้าง ที่ตอบสนองความคาดหวังของผู้บังคับบัญชา คือ มีความขยันหมั่นเพียรดี มีผลงานที่มีคุณภาพ มีความรับผิดชอบเป็นที่ไว้วางใจได้ดี มีความเข้าใจในหน้าที่ดี มีความสามารถเรียนรู้ดี มีความคิดริเริ่ม มีดุลยพินิจและสามัญสำนึกดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความร่วมมือดี มีเจตคติที่ดีต่องานและองค์กร (จำเนียรจวงตระกูล,2530)

3. การพิจารณาคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ในด้านอื่นๆ พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการบัณฑิตที่มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับ มากที่สุด ซึ่งมีผลตรงกันข้ามกับข้อมูลทางด้านวิชาชีพที่มีความต้องการบัณฑิตที่มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ภาษาจีนอยู่ในระดับ ปานกลาง ทั้งนี้ เนื่องจากพัฒนาการของระบบคอมพิวเตอร์รวมถึงโปรแกรมต่างๆ ที่ใช้งานกันอยู่ในยุคปัจจุบันมีศักยภาพสูงขึ้น โดยในหลายๆ โปรแกรมสามารถตั้งค่าคำสั่งหรือเมนูการใช้งานได้มากกว่าหนึ่งภาษา นอกจากนี้เมนูการสั่งงานส่วนใหญ่ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักสำหรับการสั่งการ ทำให้สะดวกต่อการใช้งาน จึงไม่มีความจำเป็นต้องใช้งานคอมพิวเตอร์ที่มีเมนูคำสั่งงานเป็นภาษาจีน

4. ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่ใช้บัณฑิตพึงประสงค์ในด้านอื่นๆ ผู้ใช้บัณฑิตมีความต้องการบัณฑิตที่ใช้ภาษาไทยได้ดีเป็นอันดับ 1 เนื่องจากวัยรุ่นในยุคปัจจุบันมีการใช้ภาษาไทยที่ผิดเพี้ยน เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของธัญญลักษณ์ เหล็กพิมาย(2551) ว่า วัยรุ่นในยุคปัจจุบันมีการใช้ภาษาไทยที่ผิดเพี้ยนจนถึงขั้นวิกฤติ อันมีผลมาจากความเคยชินที่เกิดจากการเขียนกลอนวัยรุ่น การส่งข้อความผ่านมือถือ และการเขียนข้อความในอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะจากการแชท ที่เน้นเขียนคำให้สั้นที่สุด และเป็นคำที่พิมพ์ง่าย สะกดง่าย สื่อสารกันได้ง่ายในกลุ่มเพื่อนและสังคมเดียวกัน เช่น “555” แทนเสียงหัวเราะ “เดว” แทนคำว่า “เดียว” “ไปเดกา” แทนคำว่า “ไปดีกว่า” คำว่า “ไม่เป็นไร” ก็เขียนเป็น “มายเปนราย” เป็นต้น ความเคยชินในการใช้ภาษาไทยที่ผิดเพี้ยนนี้เองอาจส่งผลกระทบต่อเยาวชนรุ่นหลังต่อการเข้าใจความหมายของคำที่ไม่ถูกต้องได้

5. ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บัณฑิตมีความต้องการบัณฑิตที่สามารถพูดภาษาในกลุ่มอาเซียนได้มากกว่าสามารถพูดภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาจีนและภาษาอังกฤษได้ จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าสถานประกอบการให้ความสำคัญกับการรวมตัวของกลุ่มประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และโอกาสที่ได้รับหลังจากการรวมตัวของกลุ่มประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเห็นตรงกันกับ แผนพัฒนาห้าปีฉบับที่ 11 ในระดับประเทศ พ.ศ.2555-2559 ตามที่กระทรวงแรงงาน (รง.) เสนอและให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาเพื่อนบ้าน เพื่อรองรับการย้ายฐานการผลิตที่จะเข้ามาในประเทศไทย (บัลลังก์ โรหิตเสถียร,2555)

4. สรุปผลและข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผล

ปัจจุบันเจ้าของสถานประกอบการ หัวหน้าส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจีนสำหรับการทำงาน และบุคลากรที่ใช้ภาษาจีนสำหรับการทำงาน มีความต้องการบัณฑิตหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ที่มีคุณสมบัติที่เพียงพอในทุกมิติ ซึ่งตรงตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (2552) ที่กำหนดคุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดและครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ 1) มีคุณธรรม จริยธรรม 2) มีความรู้ 3) มีทักษะทางปัญญา 4) มีทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ 5) มีทักษะการวิเคราะห์ การสื่อสาร และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสามารถสรุปคุณลักษณะบัณฑิตหลักสูตรภาษาจีนที่สำคัญได้ 4 ด้าน ดังนี้

1) **ด้านวิชาชีพ** เช่น มีทักษะการใช้ภาษาจีนด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน มีความรู้ความเชี่ยวชาญในไวยากรณ์ภาษาจีน สามารถเขียนและอ่านอักษรจีนแบบดั้งเดิมได้ มีความรู้ความเชี่ยวชาญในวัฒนธรรมปรัชญาของจีน สภาพเศรษฐกิจสังคมจีน ประวัติศาสตร์การปกครองของจีน และภูมิศาสตร์ศาสตร์จีน เป็นต้น

2) **ด้านความประพฤติ** เช่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีวินัย มีความตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบในหน้าที่ มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และแสดงออกซึ่งคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงาน เคารพในสิทธิและทรัพย์สินของผู้อื่น และสามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการของงานที่เปลี่ยนแปลงได้ เป็นต้น

3) **ด้านบุคลิกภาพ** เช่น รู้จักพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ มีไหวพริบ ปฏิภาณ รู้ทันทุกสถานการณ์ สามารถแก้ไขปัญหาได้ มีความคิดสร้างสรรค์และวิสัยทัศน์กว้างไกล รู้จักการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และบูรณาการเป็น สามารถใช้เหตุผลและตัดสินใจได้อย่างเที่ยงตรง และมีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำ เป็นต้น

4) ด้านอื่นๆ เช่น มีการใช้ภาษาไทยที่ดี มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ สามารถใช้เครื่องมือในสำนักงานได้ สามารถพิมพ์ดีดภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน และสามารถจับชั่งถ่วงได้ เป็น

4.2 ข้อเสนอแนะ

1. สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาจีน
2. สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนหรือพัฒนาเป็นโครงการอบรมหลักสูตรภาษาจีนสำหรับผู้สนใจ

5. กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการวิจัย

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.กนกพร นุ่มทอง รองศาสตราจารย์ ดร.สุรสิทธิ์ อมรรณิขศักดิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรพรสิริ ส่งสุขรุจิโรจน์ ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทำวิจัยในครั้งนี้

6. เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552*.

จำเนียรจวงตระกูล. (2530). *ลักษณะของลูกจ้างที่นายจ้างต้องการ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ัญญลักษณ์เหล็กพิมาย. (2551). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยในหมู่วัยรุ่น*. สำนักงานวิชาการ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

บัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2555). *“กรม.อนุมัติแผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ พ.ศ. 2555-2559”*. สืบค้นเมื่อวันที่ 5

พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.moe.go.th/websm/2012/jul/181.html>

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

รวีภาส กล้าทวี.(2556). *ผู้นำจีนกับการพัฒนาแบบก้าวกระโดด*. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก

<http://www.fpo.go.th/S-I/Source/ECO/ECO50.pdf>

ASTV ผู้จัดการออนไลน์.(2555). *เด็กแห่เรียนภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี*. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก

<http://www.manager.co.th/Campus/ViewNews.aspx?NewsID=958000016054>

Internetworldstats. (2556). *WORLD USERS BY LANGUAGE Top 10 Languages*. Retrieved November, 5,2014, from

<http://www.internetworldstats.com/stats7.htm>

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
วันศุกร์ที่ 13 พฤษภาคม 2559 (ห้องประชุม 1)	
Session 8 กลุ่มศึกษาศาสตร์ (ต่อ)	
การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	674
อินย์ชนก อินเสมียน	
สาเหตุและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อแรงจูงใจในการทำงานของพนักงานพิเศษ	680
สมภพ ทองปลิว	
รูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารอด	688
ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ	
Session 9 กลุ่มศึกษาศาสตร์ (ต่อ)	
การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	694
ประณมเพียร โพธิ์นา	
การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	700
มาดา หมั่นพลศรี	
Session 10 กลุ่มเศรษฐศาสตร์ / สถิติ / สาธารณสุข	
การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อราคาทองคำในประเทศไทย กรณีก่อนและหลังวิกฤตการณ์การเงินโลกปี 2552	710
วิศนีย์ สุวรรณราช	
ปัจจัยที่มีผลต่อการเพิ่มระดับความรุนแรงของชนิดสารเสพติดของผู้เสพสารเสพติดในจังหวัดจันทบุรี	716
จินดารัตน์ ผลจิตต์	
แนวทางการพัฒนาการจัดการโซ่อุปทานเพื่อการส่งออกผลิตภัณฑ์น้ำมันปาล์ม กรณีศึกษา บริษัท AAA จังหวัดชลบุรี ไปยังประเทศ สปป.ลาว	722
รสสุคนธ์ พิมพิศร์	
การเปรียบเทียบวิธีการระบุค่าพารามิเตอร์ในขั้นตอนวิธี DBSCAN	732
วรณัญ โกวาทวนิชกานนท์	
การประมาณความแปรปรวนของตัวประมาณความแปรปรวน	
ปิยภรณ์ มูลศรี	741
อาการเจ็บป่วยที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพอากาศภายในอาคารในเจ้าหน้าที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัยบางแห่งจังหวัดกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	747
เนตรชนก สมใจ	
ห้องประชุม 2 Session 8 กลุ่มวิศวกรรมศาสตร์และอุตสาหกรรม สถาปัตยกรรม	
การปรับปรุงระบบการจัดการอะไหล่เครื่องจักรคดคลั่ง	762
กรกฎ หล้าศักดิ์	
การสร้างและหาประสิทธิภาพเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่เหมาะสมกับใบกังหันลมความเร็วลมต่ำ	772
ชัยสิทธิ์ แก้วจรรยา	
การประเมินคุณภาพการสีของข้าว โดยใช้เทคนิค NIR	786
ใจทิพย์ วานิชชัง ผดุงศักดิ์ วานิชชัง นฤมล บุญกระจ่าง และ เพียงขวัญ เครือภู	

รูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียน
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ
The Forms of using Thai (Language) in Internet which has Influences on using
Thai in Writing by Students at Rajamangala University of Technology Tawan-ok,
Chakrabongse Bhuvanarth Campus

ฉวีวรรณ โชติวิสุทธิ

Chaweewan Chotvisut

สาขาวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาไทย) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ กรุงเทพมหานคร

E-mail: chaweew2499@hotmail.com โทร. 0814262302

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่องรูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ คณะศิลปศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่ส่งงานเขียนในรายวิชาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 298 งาน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การศึกษาจากเอกสาร และแบบสำรวจจากการตอบแบบฝึกหัดของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ มีทั้งหมด 6 ด้าน คือ การใช้ระดับภาษา การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำย่อ การสะกดคำ การใช้คำสุภาพ และการใช้ภาษาไทยเน็ต

คำสำคัญ : รูปแบบ, การใช้ภาษาไทย, อินเทอร์เน็ต, อิทธิพล, การเขียนภาษาไทย, นักศึกษา

Abstract

Research on The pattern of using Thai (Language) in Internet which has influences on Thai writing by students at Rajamangala University of Technology Tawan-ok, Chakrabongse Bhuvanarth Campus. The objective is to study the using Thai (Language) in internet appeared in the written language of students at Rajamangala University of Technology Tawan-ok, Chakrabongse Bhuvanarth Campus. The population in this research is students a Rajamangala University of Technology Tawan-ok, Chakrabongse Bhuvanarth Campus in Faculty of Liberal Arts, Business Administration and Information Technology and the sample in this research were 298 papers of the written in Thai communication course of students. The research tools consist of documentary research and survey research from exercise. The results of this research showed that the using Thai (Language) in internet appeared in the written language of students at Rajamangala University of Technology Tawan-ok, Chakrabongse Bhuvanarth Campus have 6 areas which are Language level, Transliterated word, Abbreviation word, Word spelling, Offensive word and Thai Netspeak

Keywords: Form, Thai language usage, Internet, influences, writing Thai, students

1. บทนำ (Introduction)

ภาษาเป็นเสมือนสิ่งที่มีชีวิตที่สามารถเกิดขึ้นได้ และเจริญเติบโตออกไป ในขณะที่เดียวกันบางส่วนก็อาจเสื่อมไป สูญหายไป ซึ่งโลกปัจจุบันถือว่าเป็นยุคแห่งความเจริญก้าวหน้าทางข้อมูลข่าวสารทั่วโลก สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างสะดวก รวดเร็วโดยอาศัยเทคโนโลยีที่ทันสมัยได้แก่ คอมพิวเตอร์ ดาวเทียม การแสวงหาความรู้ หรือการติดตามอ่านเรื่องราวข่าวสารจากอินเทอร์เน็ต จึงเป็นวิธีที่สะดวก ง่าย รวดเร็ว และทันใจ ทำให้วิธีการสื่อสารในการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตก็พัฒนาตามไปด้วย และได้เข้ามามีอิทธิพล มีบทบาทในการดำเนินชีวิตของมนุษย์อย่างมาก โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาได้นำเอาคำ และประโยค

ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการสื่อสารด้านการพูดที่ไม่ถูกต้อง เช่น “ใช่ไหม” พูดเป็น “ซิมิ” ส่วนในด้านการเขียนก็กร่อนคำให้สั้นลง เช่น “มหาวิทยาลัย” เขียนเป็น “มหาลัย” นอกจากนี้ยังมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนที่รุนแรงอีกอย่างหนึ่ง คือ การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาในสังคมยุคไซเบอร์ สามารถเข้าไปใช้บริการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ได้ทุกภาคส่วน “เด็ก” ซึ่งเป็นวัยที่อยากรู้ อยากรอง จึงมิได้ให้ความสนใจเพียงแต่การศึกษาค้นคว้าข้อมูลการศึกษาเท่านั้น หากแต่สนใจกับภาคบันเทิงควบคู่ไปด้วยปัญหาการใช้ภาษาไทยที่เกิดจากอินเทอร์เน็ตนั้นเริ่มลุกลามมาจากโปรแกรมแชททูล และเกมออนไลน์ ซึ่งดูคล้ายเป็นการสนทนากันธรรมดาแต่เมื่อได้เข้าไปสัมผัสแล้วเป็นการสนทนาที่ไม่มีขีดจำกัดของภาษาที่ทำให้เกิดปัญหามากมายเช่นที่พบตามหน้าหนังสือพิมพ์

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาไทย และประสบปัญหาเกี่ยวกับความบกพร่องในด้านการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา จึงสนใจศึกษา “รูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ” เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียน การสอน และวางแผนการจัดการศึกษาวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

2. วิธีการศึกษา (Research Methodology)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ โดยมีวิธีการศึกษา ดังนี้

2.1 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

2.1.1 ด้านเนื้อหา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านเนื้อหาเชิงลึกด้วยการศึกษาคำ และประโยคภาษาไทย เช่น การใช้คำสแลง คำไม่สุภาพ คำย่อ ใช้ภาษาไม่เหมาะสมไม่ถูกกาลเทศะ ใช้ภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย ฯลฯ การเรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ในรายการทางอินเทอร์เน็ต

2.1.2 ด้านวิธีการวิจัย ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยศึกษา และรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1.3 การศึกษาวิจัยจากเอกสาร (Documentary research) เป็นขั้นตอนแรกของการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยได้ค้นคว้า และขอความอนุเคราะห์ข้อมูลประเภทเอกสารจากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จากหนังสือ วารสาร บทความทางวิชาการในคอลัมภ์ที่เกี่ยวข้องกับความรู้จากการใช้ภาษาไทย จุดหมายเหตุ บันทึกการเล่าเรื่องการใช้ภาษาไทย รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในครั้ง นี้ และข้อมูลที่ได้จากอินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย และความต้องการของเยาวชนไทย ตลอดถึงผลกระทบจากรายการในอินเทอร์เน็ตดังกล่าวที่มีต่อนักศึกษา และเยาวชน

นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ คณะศิลปศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา ซึ่งจะนำไปสู่การแสวงหาข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ของข้อมูลมากยิ่งขึ้น

2.1.4 ด้านระยะเวลา

เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2556 - วันที่ 30 กันยายน 2557 รวมระยะเวลา 1 ปี

2.1.5 ด้านพื้นที่ คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

2.1.6 ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1.6.1 ประชากร คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ คณะศิลปศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

2.1.6.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ คณะศิลปศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 298 คน

2.2 การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการ ดังนี้

2.2.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจ (Survey research) โดยผู้วิจัยจะเริ่มสำรวจลักษณะของการใช้คำและการใช้ประโยคภาษาไทย เช่น การใช้คำสแลง คำไม่สุภาพ คำย่อ ใช้ภาษาไม่เหมาะสม ไม่ถูกกาลเทศะ การใช้ภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย ฯลฯ การเรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ที่ปรากฏอยู่ในอินเทอร์เน็ต

2.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม ด้วยวิธีการวิจัยแบบสำรวจ (Survey research) และจัดบันทึกข้อมูลที่ได้นำมาจัดเป็นหมวดหมู่ แต่ละกลุ่ม ดังนี้

2.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อศึกษาเป็นแนวทางของความรู้เบื้องต้น เอกสารที่เกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ ได้แก่

2.2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี

2.2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต

2.2.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในการเขียน

2.2.1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต

2.3 การเก็บข้อมูลจากเอกสาร

ผู้วิจัยได้คัดเลือกเอกสารเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา โดยคำนึงถึงความชัดเจน ความสมบูรณ์ และมีความถูกต้องของเอกสาร ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการเก็บข้อมูลจากสนามวิจัยประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2.4 การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยก็จะตรวจสอบและจัดกระทำข้อมูล โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้อาจมาจากการรวบรวมเอกสาร และข้อมูลภาคสนามมาแยกตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

2.4.1 นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมาศึกษาและจัดแยกเป็นประเภทตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่กำหนดไว้

2.4.2 นำข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการสำรวจ แล้วแยกประเภทจัดเป็นหมวดหมู่ตามประเด็นที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของการวิจัย

2.4.3 นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากเอกสาร และข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการสำรวจมาตรวจสอบความถูกต้องให้มากยิ่งขึ้น ก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์ และสรุปผล ผู้วิจัยจะใช้เทคนิคการตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) ซึ่งเน้นการตรวจสอบความถูกต้อง โดยบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Methodological triangulation) การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Data Triangulation) เป็นการพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ วิธีการตรวจสอบมี ดังนี้

2.4.4 การตรวจสอบแหล่งข้อมูล แหล่งที่มาที่จะพิจารณาในการตรวจสอบ ได้แก่ แหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคล

แหล่งเวลา คือ ถ้าข้อมูลต่างเวลากันจะเหมือนกันหรือไม่

แหล่งสถานที่ หมายความว่า ถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่

แหล่งบุคคล หมายถึงว่า ถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่

2.4.5 การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (Investigator Triangulation) คือ การตรวจสอบว่า ผู้วิจัยแต่ละคนจะได้ข้อมูลต่างกันอย่างใด โดยเปลี่ยนตัวผู้สังเกตแทนที่จะให้ผู้วิจัยคนเดียวกับสังเกตโดยตลอด ในกรณีที่ไม่แน่ใจในคุณภาพของผู้รวบรวมข้อมูลสนาม

2.4.6 การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี (Theory Triangulation) คือ การตรวจสอบว่า ถ้าผู้วิจัยมีแนวคิดทฤษฎีที่ต่างไปจากเดิม จะทำให้การตีความของข้อมูลแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

2.4.7 การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Methodological Triangulation) คือ การใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ กัน เพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน เช่น วิธีการสำรวจควบคู่กับการซักถาม พร้อมกันนั้นก็ศึกษาข้อมูลจากแหล่งเอกสารประกอบด้วย

หลังจากนั้นก็นำข้อมูลที่ถูกต้องไปวิเคราะห์ (ทรงคุณ จันทร, 254 : 77-78) วิธีการเช่นนี้จะเป็นอย่างดีจะทำให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสเพิ่มเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการศึกษาเอกสาร (Documentary research) และการใช้การวิจัยแบบสำรวจ (Survey research) ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาสาระมาเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล จะแสดงรายการคำและประโยคประเภทต่างๆ ที่ต้องการวิเคราะห์ไว้ในตารางด้านล่าง และพรรณวิเคราะห์การใช้ภาษาในการเขียนของนักศึกษาที่เขียนคำ และประโยค จากจำนวนงานเขียนของนักศึกษาทั้งหมด 298 งาน ในกรณีที่คำ หรือประโยคเหล่านั้นมีคำผิด หรือลักษณะเหมือนกันจะเลือกนำเสนอเพียงตัวอย่างเดียว ตลอดจนศึกษารูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตมาประกอบคำบรรยาย เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกับการใช้ภาษาในการเขียนของนักศึกษา ซึ่งมีงานเขียนที่นักศึกษาใช้ภาษาไทยผิดจำนวน 69 งาน

2.6 การนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของการบรรยายตามเนื้อหาในแต่ละประเด็นในลักษณะขององค์ความรู้ใหม่ โดยใช้วิธีการอธิบายความในเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) แล้วนำมาร้อยเรียงอย่างเป็นระบบตามความมุ่งหมาย และพรรณนา วิเคราะห์โดยนำแนวคิดทฤษฎีมายืนยัน

3. อภิปรายผล (Discussion)

ผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีประเด็นนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

จากการศึกษาการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ขุนวรณร ผลการวิจัยพบว่า การใช้ภาษาไทยในภาษาเขียนของนักศึกษา มีการเขียนคำผิดแยกได้เป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

1. **การใช้ระดับภาษา (Language level)** ผลการวิจัยพบว่าภาษาที่ใช้ในการเขียนของนักศึกษา มี 2 ระดับด้วยกัน คือ ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาไม่เป็นแบบแผน ส่วนใหญ่นักศึกษาจะใช้ระดับภาษาไม่เป็นแบบแผนมากที่สุด ได้แก่ ภาษาพูด ภาษาปากหรือภาษาถิ่นเอง ด้วยการใช้คำที่ผิดและระดับภาษาไม่เหมาะสมสำหรับการเขียน เช่น เจอ, เค้า, เท้าไทร, ยั้ง, ตังค์, ไว, เยอะ, อยาก, โอติม, มอไซค์, ทิว, โทร, ตอนบ่าย 2 และตอน 5 โมงเย็น เป็นต้น โดยนักศึกษามีได้คำนึงถึงความถูกต้อง อีกทั้งยังใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันจนเกิดความเคยชิน มีทัศนคติว่าการใช้ระดับภาษาในการเขียนควรเลือกใช้ให้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล โอกาสและสถานที่ที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย พบว่า การเลือกใช้ระดับภาษาในการติดต่อสื่อสารนั้น ผู้ใช้ภาษาจึงควรพิจารณาเลือกใช้ให้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล โอกาส และสถานที่ที่สำคัญโดยคำนึงถึงจรรยาบรรณ และวัฒนธรรม อันดีงามของไทยเป็นสำคัญด้วยเพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ ตลอดจนเป็นที่ประทับใจแก่ผู้ที่สื่อสารด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกานติภา วรพงศ์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้ภาษาในเว็บบอร์ดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อวิเคราะห์ในระดับคำ ผลการศึกษาพบว่า ระดับภาษาที่ใช้นั้นมีผสมผสานกันทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาวัยรุ่น และภาษาอินเทอร์เน็ต และสอดคล้องกับงานวิจัยของทัตพิชา ชลวิสูตร (2553 : 33-37) ได้ศึกษาการใช้ภาษาสื่อสารในเว็บไซด์ www.pantip.com เพื่อพัฒนาความเข้าใจในรายวิชา ภาษาสื่อสารมวลชน ผลการวิจัยพบว่าภาษาที่ใช้ในกระทู้มี 2 ระดับด้วยกัน คือ ภาษาปากและภาษากึ่งแบบแผน โดยในส่วนของภาษาปากมีการใช้คำแสลง คำหยาบ คำเลียนเสียงพูด คำลงท้าย ตลอดจนพาดหัวข่าวและหัวข้อข่าวของหนังสือพิมพ์เพื่อตั้งกระทู้ ส่วนภาษาระดับกึ่งแบบแผนคือระดับภาษาที่นิยมใช้เพื่อสื่อความกันโดยทั่วไป ตามบริบท

2. **การใช้คำทับศัพท์ (Transliterated word)** ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาจะใช้คำทับศัพท์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว ด้วยการใช้คำเหล่านี้ โดยนักศึกษาไม่เข้าใจ ไม่มีความรู้ที่ถูกต้องว่า ควรจะใช้คำเหล่านี้ในการเขียนเมื่อใด ในโอกาสใดจึงจะเหมาะสมและใช้คำผิด เช่น face book, line, E-mail, Internet, Group Line, อิเล็กโทรนิคส์, อิเล็กทรอนิกส์, อีเมลล์, ไอศครีม, เกมส์, โบ๊ว, เมาร์ท, ไซส์, เคาร์ดาว, ฟรีเซนต์และคอนเสิร์ต เป็นต้น โดยมีทั้งการเขียนด้วยรูปภาษาอังกฤษโดยตรง และใช้การถ่ายเสียงออกมามีด้วยอักษรไทย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลทางภาษา วัฒนธรรมที่ได้รับมาจากตะวันตก ทำให้มีการรับคำมาใช้อย่างแพร่หลาย โดยไม่คำนึงถึงคุณค่าของภาษาไทย เนื่องจากมีการกำหนดเป็นศัพท์บัญญัติในภาษาไทยที่ใช้กันทั่วไปอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้คำทับศัพท์ แต่นักศึกษาไม่นำมาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย พบว่าไม่ใช้คำภาษาต่างประเทศนอกจากจำเป็นในการเขียนเพื่อการสื่อสาร ควรเลือกใช้คำให้เหมาะสม และยึดหลักสำคัญไว้ว่า ในกรณีที่มีศัพท์บัญญัติ หรือคำภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับคำภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นที่ยอมรับและใช้กันอยู่แพร่หลายก็ควรใช้ศัพท์ภาษาไทย แต่บางคำยังไม่มีการบัญญัติศัพท์ หรือยังหาคำไทยที่มีความหมายตรงกับคำภาษาต่างประเทศไม่ได้ จึงจะอนุโลมให้ใช้คำทับศัพท์ได้

3. การใช้คำย่อ (Abbreviation word) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจะใช้คำย่อในการสื่อสารด้านการพูดมากกว่าเขียน ส่วนมากคำย่อไม่ได้ใช้อย่างแพร่หลายคงใช้เฉพาะในหมู่ของตนเองเท่านั้น แต่เมื่อนำมาใช้ในการเขียนจึงไม่ระมัดระวัง ใช้คำไม่ถูกต้อง และเป็นรูปแบบของคำที่ลดรูปให้สั้นลง ทั้งนี้เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการพิมพ์ด้วยการใช้คำผิดเหล่านี้ในงานเขียนของตนเอง เช่น แบท, ห้าง, มหาลัย, บาส, คณิต, เว็บ, คอม, โทร, เลขา, กะ, เน็ต และไมค์ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต พบว่า ภาษาที่ใช้ในการสนทนาออนไลน์ มีการตัดคำให้สั้นลงเพื่อให้พิมพ์ได้เร็วขึ้น เช่น สวัสตี กลายเป็น ดี หรือ D แทน หรือจะเป็นการตัดสระ หรือพยัญชนะบางตัว เช่น เตี้ยว เป็น เตว เพื่อพิมพ์ได้เร็วขึ้น และน่าสนใจสัญลักษณ์รูปภาพแทนอารมณ์ความรู้สึก ข้อจำกัดของการสนทนาออนไลน์ คือ ไม่สามารถแสดงอารมณ์เหมือนกับการสนทนาแบบเผชิญหน้า จึงมีการสร้างสิ่งทดแทน โดยการเครื่องหมายแอสกี (ASCII Art) ในการแสดงอารมณ์ การใช้ Emoticon เพื่อแสดงอารมณ์ และลักษณะท่าทางหรือการพิมพ์ข้อความที่แสดงถึงลักษณะท่าทาง และนักศึกษาก็เคยชินกับการสื่อสารในการสนทนาออนไลน์ด้วยการพิมพ์สื่อสารกันเป็นประจำอยู่แล้ว โดยไม่ระมัดระวังนำมาใช้สื่อสารในงานเขียน

4. การสะกดคำ (Word spelling) ผลการวิจัยพบว่า การสะกดคำผิดนี้นักศึกษาได้รับอิทธิพลมาจากการเรียนรู้ การจำ และใช้สืบทอดกันมาโดยไม่ทราบว่าเป็นคำผิด ซึ่งเป็นคำผิดที่เห็นกันอยู่บ่อย ๆ อีกกรณีหนึ่ง คือ การไม่ตรวจทานความถูกต้องก่อนที่จะใช้ในงานเขียนจริง ความไม่ระมัดระวังก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความผิดพลาดได้ เช่น โน้ต, รัตกรม, ผลัด, กษัตย์, โอกาศ, สัมพันธ์ภาพ, โทรศัพย์, ศรีษะ, อาจารย์, อินเทอร์เน็ต, ปรางกฎ และกาละเทศ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต พบว่าสาเหตุของการเขียนหนังสือผิด คือ ไม่ทราบความหมายของคำ ใช้แนวเทียบผิด ออกเสียงผิด มีประสบการณ์ผิด ผิดรู้หลักภาษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีวิไล พลมณี และคณะ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพการเขียน และข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในความเรียงของนักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาที่พบมาก คือ การสะกดการันต์ การใช้สำนวนภาษาและการเชื่อมโยงความสื่อความและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กวรรรณ พิษเนศวร (2552 : 91 - 92) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ จำนวน 35 ชั้น พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนบทความมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ ด้านรูปแบบ ด้านเนื้อหา และด้านสำนวนภาษา

5. การใช้คำไม่สุภาพ (Offensive Words) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในปัจจุบันไม่รู้จักเลือกคำใช้ มักจะใช้คำไปโดยไม่คิดถึงคุณภาพ และใช้สื่อสารในการเขียนที่ผิด เช่น โดน, อิกที, ให้อาจารย์, มัน, ชี และตึก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย พบว่า การใช้ภาษาที่สุภาพ คือ การใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม และได้รับความรื่นรมย์ในการสื่อสาร หรือคำที่ได้ยินแล้วน่าฟัง ชวนฟัง เป็นถ้อยคำที่เหมาะสมเป็นการเปลี่ยนถ้อยคำต่าง ๆ ให้เหมาะสมสำหรับสื่อสาร กับผู้ที่อาวุโสกว่า ไม่ควรใช้คำอุทานที่ไม่สุภาพ เช่น โว้ย เว้ย หรือคำสบถ เช่น ให้นายทำให้ฉิบหายวายวอดหรือการพูดกระซอกเสียง เช่น เปล่า ไม่ใช่ ไม่มี อีกทั้งไม่เป็นคำพวน คือ เมื่อพวนทางเสียงกลับมาไว้ข้างหน้าแล้วคำนั้น จะกลับเป็นไม่สุภาพทันที เช่น คุณหมोज่า พวนเป็น คุณหมोज้อ ไม่มีการใช้คำที่ถือว่าหยาบโลน เช่น ไอ้, อี, ชี โดยจะเปลี่ยนคำศัพท์ไปเป็นคำอื่นเป็น สิ่ง, นาง, อุจจาระ หรือไม้กัตดอก ไม่เป็นคำแสลง หรือคำคะนอง การใช้ถ้อยคำสุภาพ เป็นการเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม กับบุคคลและตามกาลเทศะ กฎเกณฑ์การใช้คำสุภาพไม่มีกำหนดตายตัว บางคำใช้ในภาษาพูด บางคำใช้ในภาษาเขียน

6. การใช้ภาษาไทยเน็ต (Thai Netspeak) ผลการวิจัยพบว่า ภาษาไทยเน็ตเป็นภาษาที่มีลักษณะของการแปรในด้านการสะกดคำ สืบเนื่องจากปัจจัยด้านวิธีการสื่อสารที่ผ่านหน้าจอดีด้วยวิธีการพิมพ์เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการพิมพ์ ประกอบกับนักศึกษาเป็นผู้ใช้ภาษา เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ของตนเองให้มีความแตกต่างด้วยการสะกดคำที่มีการแปรจากภาษาไทยมาตรฐาน และนักศึกษาก็เขียนภาษาไทยกันไม่ค่อยถูกต้อง โดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความเคยชินกับภาษาเขียนที่ใช้ในการส่งข้อความผ่านมือถือ และการเขียนในอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะจากการแชทจะเน้นเขียนคำให้สั้นที่สุด เช่น ปาว, เทอ, ลำคาน, โทสับ, ไซมัย และนิง เป็นต้น และนักศึกษาก็นำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในการเขียนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต พบว่า รูปแบบของภาษาทั้งหมดจะเป็นคำพ้องเสียงที่หลาย ๆ คำมักจะผิดหลักของภาษาอยู่เสมอ จะเป็นคำพ้องเสียงที่จะใช้ในเวลาเขียนเท่านั้น และคำที่นำมาใช้แทนกันนั้นมักจะเป็นคำที่ไม่มีในพจนานุกรม

ดังที่กล่าวมาด้วยแล้วก็สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ คือ การใช้ระดับภาษา การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำย่อ การสะกดคำ การใช้คำไม่สุภาพ และการใช้ภาษาไทยเน็ต

4. สรุปผล (Conclusion)

จากการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในภาษาเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารมย์ มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การใช้ระดับภาษา (Language level) ส่วนใหญ่นักศึกษาจะใช้ระดับภาษาไม่เป็นแบบแผนมากที่สุด ได้แก่ ภาษาพูด ภาษาปากหรือภาษาถิ่นเอง ด้วยการนำคำที่ผิดเหล่านี้ใช้สื่อสารในงานเขียนของตนเอง เช่น เจอ, เค้า, เท่าโห้, ยั้ง, ตังค์, ไว, เยอะ, อยาก, ไอติม, มอไซค์, ทีวี, โทร, ตอนบาย 2 และตอน 5 โมงเย็น เป็นต้น
2. การใช้คำทับศัพท์ (Transliterated word) ส่วนใหญ่นักศึกษาจะใช้คำทับศัพท์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน อยู่แล้ว และนำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในงานเขียนของตนเอง เช่น line, Group Line, face book, E-mail, Internet, อิเล็กทรอนิกส์, อิเล็กทรอนิกส์, อีเมล, อีเมลล์, ไอศกรีม, เกมส์, โบ๊ว, เมาร์ท, ฟรีเซนต์, ไซส์, คอนเสิร์ต และเคาว์ดาว เป็นต้น
3. การใช้คำย่อ (Abbreviation word) เป็นคำที่นักศึกษาจะใช้สื่อสารในการพูดมากกว่าเขียน และนำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในงานเขียนของตนเอง เช่น แบท, มหาลัย, ห้าง, บาส, คณิต, เว็บ, คอม, โทร, เลขา, กะ, เน็ต และไมค์ เป็นต้น
4. การสะกดคำ (Word spelling) การสะกดคำผิดนี้เป็นคำผิดที่เห็นกันอยู่บ่อย ๆ และนักศึกษานำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในงานเขียนของตนเอง เช่น โน้ต, รัตกรุม, ผลัด, กษัตย์, โอกาศ, สัมพันธ์ภาพ, โทรศัพย์, ศรีษะ, อาจารย์, อินเทอร์เน็ต, ปรากฏ และกาละเทศ
5. การใช้คำไม่สุภาพ (Offensive Words) นักศึกษาในปัจจุบันไม่รู้จักเลือกคำใช้ มักจะใช้คำไปโดยไม่คิด และนำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในการเขียนของตนเอง เช่น โดน, อีก็, ให้อาจารย์, มัน, ชี และตึก เป็นต้น
6. การใช้ภาษาไทยเน็ต (Thai Netspeak) เป็นการใช้ภาษาที่สื่อสารผ่านหน้าจอด้วยวิธีการพิมพ์ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกรวดเร็ว แต่นักศึกษาใช้ภาษาไทยเน็ตจนเกิดความเคยชิน และนำคำที่ผิดเหล่านี้มาใช้สื่อสารในงานเขียนของตนเองด้วย เช่น ปาว, เทอ, ลำคาน, โทสับ, ไซม์ยี้ และนิง เป็นต้น

5. กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgements)

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยเกิดจากความสนใจในการสอนวิชาภาษาไทยของผู้วิจัย ซึ่งพบปัญหาจากนักศึกษาที่นำภาษาไทยมาใช้สื่อสารในการเขียนไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม อีกทั้งได้รับเงินอุดหนุนการวิจัย จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก งบประมาณผลประโยชน์ ปี พ.ศ. 2556 สาขาวิชาภาษา คณะศิลปศาสตร์ ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูล สีสื่อ ดร. คลพรรณรัตน์ ดิษบรรจง และดร. กฤษณา ดิษบรรจง ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขปัญหา ช่วยตรวจ และให้แนวคิดต่างๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องหลายประการ รวมทั้งช่วยเป็นกำลังใจ ทำให้รายงานวิจัยฉบับนี้ มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องสมุดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และห้องสมุดมหาวิทยาลัยมหิดล ที่กรุณาช่วยแนะนำให้ข้อมูลในการค้นคว้าเอกสารต่าง ๆ ของห้องสมุด จึงทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ที่เป็นกำลังใจ คอยห่วงใยทุกเวลา และอีกหลาย ๆ ท่าน ซึ่งไม่สามารถระบุนามได้ทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยขอขอบคุณ ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

6. เอกสารอ้างอิง

- กานติภา วรพงศ์. 2548. การใช้ภาษาในเว็บบอร์ดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรวรรณ พินเนศวร. 2552. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศิลปศึกษาเชียงใหม่.
- ศรีวิไล พลมณี และคณะ. 2544. คุณภาพการเขียนและข้อผิดพลาดการใช้ภาษาในความเรียงของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. รายงานวิจัยสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทรงคุณ จันทจร. 2549. เอกสารประกอบการสอนวิชาวิจัยเชิงคุณภาพทางวัฒนธรรมชั้นสูง. สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทัตพิชา ชลวิสูตร. 2553. การศึกษาการใช้ภาษาสื่อสารในเว็บไซต์ www.pantip.com. รายงานวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.

Acceptance Letter for Oral Presentation

The International Conference on Applied Statistics 2016 (ICAS 2016)

June 20th, 2016

Dear Chularat Srikul,

On behalf of the ICAS 2016 conference organizing committee, we are pleased to inform you that your abstract, "Skill of seasonal forecasts for rainfall in Thailand using Canonical Correlation Analysis", has been accepted for an oral presentation at ICAS 2016.

The conference will be held at Phuket Graceland Resort & Spa, Phuket, Thailand from Wednesday, July 13th to Friday, July 15th, 2016.

Thank you for participating in International Conference on Applied Statistics 2016 (ICAS 2016).

Sincerely Yours,

Associate Professor Samran Muntup
Head of Department of Mathematics and Statistics
Thammasat University
Conference Chairman of ICAS2016

Conference Venue
Phuket Graceland Resort & Spa,
Phuket, Thailand 83150
<http://www.phuketgraceland.com/>

Skill of seasonal forecasts for rainfall in Thailand using Canonical Correlation Analysis

*Chularat Srikul**

*Department of General Education ; Mathematics, Faculty of Liberal Arts, Rajamankala University of Technology Tawan-OK
Chakabongse Bhuvanarth Campus, Bangkok, THAILAND, 10400, chularat@cpc.ac.th
(* corresponding author)*

Abstract

The objective of this research project is to develop a potentially statistical model using Canonical Correlation Analysis (CCA) for climate seasonal prediction of rainfall in Thailand. The El Niño Southern Oscillation (ENSO) climate system and the Sea Surface Temperature (SST) over the tropical Pacific Ocean and Indian Ocean are taken as the main factors of precipitation. The Empirical Orthogonal Function Analysis (EOFs) is firstly performed into the calculation. First few leading principal component has been analyzed via the spatiotemporal patterns of positive SST anomaly dominated Indian Ocean and central Pacific Ocean together with the tendency of increasing over past sixty-four years of data set. The CCA is applied to find the correlation between SST over tropical Indian Ocean and western Pacific Ocean during August 1951-2015 and precipitation in Thailand during the September-October-November (SON) of first few leading EOFs. The result has been found that the correlation score is about 0.6. The levels of predictive skills have been also shown at lead times of up to 4 months (target seasons OND, NDJ, DJF and JFM). The skills scores have been improved to the moderate skills (about 0.3-0.4) in the northern Thailand and some regions of southern Thailand with zero-month lead (SON) and declined from OND to JFM. The CCA generally outperforms persistence at zero-lead times. The ENSO phenomenon and SST anomaly are found to play some role in the precipitation variability in Thailand regions: Warming ENSO episodes tend to suppress northern summer rainfall and enhance southern summer rainfall in Thailand and vice versa, namely Cooling ENSO episodes tend to enhance northern summer rainfall and suppress southern summer rainfall in Thailand.

Keywords: *Canonical Correlation Analysis, Principal Component Analysis, El Niño Southern Oscillation*

ภาคผนวก ง

ภาพกิจกรรมการจัดการความรู้